

Győri Ítéltábla

Pf.III.20.127/2022/10/I.

A Győri Ítéltábla dr. Menyhárt Ádám (cím17) ügyvéd által képviselt Felperes1 (Cím9) felperesnek dr. Sárközy Gergő (cím19) ügyvéd által képviselt Alperes1 (Cím1) alperes ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt Győri Törvényszék előtt folyamatba tett perében Győrött, 2022. június 15. napján P.20.274/2020/86. szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 87. sorszámú fellebbezés, és az alperes Pf. 5. sorszámú csatlakozó fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, az alábbiak szerint változtatja meg:

A felperes által az alperesnek élettársi közös vagyon megosztása címén fizetendő marasztalási összeget 126.106 (egyszázhuszonötezer-egyszázhat) Ft-ra leszállítja.

A felperes által az államnak fizetendő feljegyzett eljárási illeték összegét 750.000 (hétszázötvenezer) Ft-ra leszállítja.

Az alperes által az állam javára fizetendő feljegyzett eljárási illeték összegét 750.000 (hétszázötvenezer) Ft-ra felemeli.

Mellőzi a felperest az alperes javára elsőfokú perköltség megfizetésére kötelező rendelkezést.

A felperes 733.500 (hétszázharmincháromezer-ötszáz) forint, az alperes 88.000 (nyolcvannyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket köteles megfizetni az államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására és számlájára.

Megállapítja, hogy az alperes jogosult külön kérelemre visszaigényelni 192.000 (százkilencvenkettőezer) forint fellebbezési illetéket, melyről az ítélet kivonatának elsőfokú bíróság általi megküldésével értesíteni rendeli az illetékügyben eljáró hatóságot.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperesnek 280.000 (kétszáznyolcvanezer) forint másodfokú perköltséget.

A felek a fentieket meghaladóan felmerült első- és másodfokú perköltségüket maguk kötelesek viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A másodfokú bíróság által is irányadónak tekintett tényállás szerint a peres felek 1995-ben ismerkedtek meg, majd 1997. nyaratól gazdasági közösségben, élettársakként éltek együtt.

A felek kapcsolatából 1998. február 17. napján név1 2000. március 24. napján név2 és 2010. április 14. napján név3 utónevű gyermekek születtek.

[2] Az alperes 1996. április 22. napján értékesítette a korábbi házastársával közös helységi ingatlant 4.200.000,- forint vételárért, amelyből a vevők 2.100.000,- Ft-ot a szerződés aláírásakor egyösszegben megfizettek, a fennmaradó hátralékot 1996. május 01. és 1997. július 31. napja között havi 140.000,- Forint-os részletekben teljesítették.

Az alperesnek a fenti vételárból - a volt házastársával 1996. márciusában kötött megállapodás értelmében - 2.000.000,- Forint-ot kellett megfizetnie volt házastársa részére 1997. január 30. napjáig.

[3] Az alperes az 1996. december 20. napján kelt adásvételi szerződéssel, 1.100.000,- Ft vételár megfizetésével a saját pénzeszközeiből megvásárolta a helyrajzi számú – akkor „kert” művelési ágú, jelenleg cím1 szám alatt fekvő – ingatlant, továbbá a később az e telken létesített könnyűszerkezetes lakóházhoz szükséges faanyagot és a külső nyílászárókat.

[4] Az alperes 1997. májusában megbízást adott tervező1nek a családi ház tervezésére, amely folyamat utolsó fázisában a felperes is részt vett.

[5] A 132,7 m2 alapterületű, 24,6 m2 fedetlen terasszal bővített lakóház építése 1998. február 18-án kezdődött, kb. 2002 évben fejeződött be, a használatbavételi engedély 2007. augusztus 27. napján kelt.

[6] Az alapozáshoz szükséges irtás és földmunka 1/2 részét géppel, másik felét az alperes, az ő testvére (tanú2) és édesapjuk kézzel végezte. A házhoz szükséges valamennyi faanyagot – ideértve a burkolatot és a padlót is – 1997-ben szakember1 készítette elő, majd 1998-ban azokat az alperessel, az alperes édesapjával, továbbá szakember2nal és alkalmi segítőkkel a házba beépítette, a tetőszerkezet elkészítette, új ajtótokokat gyártott, a külső nyílászárókat beépítette, és a lambériát felhelyezte.

[7] A vízvezeték- és fűtőszerezést – az alperes és az édesapja segítségével – szakember3 végezte, aki segített a tető aláfóliázásában és felszerelte az ereszcsonatát.

[8] A villanszerelési munkálatok tanúl szakmai irányításával folytak: a szakképzettséget nem igénylő munkálatokat – vezetékek elvezetése a konnektorokig, lámpáig és azok bekötése – az alperes, az édesapja és még egy további alperesi családtag, a szakmunkát – villanyórahely kialakítása, szerelvényezés, engedélyeztetés – tanúl végezte.

[9] A fenti szakemberek a munkát az alperesre tekintettel végezték, munkadíjat nem kértek.

[10] Az alperes az építkezés során a fentiekén kívül számos munkálatot, – így a faszerkezet közetgyapottal történő szigetelését és a felületkezelést – sajátkezüleg végezte el.

[11] A felek az építkezéshez felhasználták az adósként és adóstársként 1997. július 07. napján kötött lakás-előtakarékossági szerződés alapján gyűjtött pénzösszeget, illetve az ezen alapuló 2.030.000,- Ft összegű áthidaló kölcsönt, a Bank1-től 2006. augusztus 18. napján kelt kölcsönszerződéssel igényelt - és 2011. november 11-én közösen végtörlesztett - 3.000.000,- Ft-ot is, valamint a 2006. évben igénybe vett 1.900.000,- Ft lakásépítési kedvezményt.

[12] A felperes a volt házastársával 1997. október 6. napján házassági vagyontársaságot megszüntető szerződést kötött. Ennek 4. pontja szerint 725.000,- Forint-hoz jutott, amelyet az ingatlan felépítésére fordított. Az alperes legalább ugyanekkora különvagyoni összeggel járult hozzá az építkezéshez.

[13] Az épületnek a 2002. évi műszaki értéke (bekerülési költsége) 17.178.829,- Ft volt, melyből 12.811.596,- Ft az anyagköltség – ezen belül 1.817.756,- Ft a faanyag, 2.155.000,- Ft a külső nyílászárók költsége –, a teljes munkadíj 4.575.756,- Ft – ezen belül a felmerült szak- és segédmunka aránya 1/2 - 1/2 –, amelyből az irtás és földmunka 115.135,- Ft, az ácsmunka 897.726,- Ft, a nyílászárók beépítése 63.696,- Ft, a szigetelés 81.086,- Ft, a villanszerelés 65.353,- Ft, a víz- és fűtőcsővezeték szerelése 328.150,- Ft, míg a víz- és fűtőszelvények és berendezések szerelése 77.747,- Ft költséget jelentett.

[14] A bekerülési költségéből 5.085.637,- Ft-ot az alperes a különvagyonából fedezett.

[15] A felépítmény értéke 2002-ben 26.100.000,- Ft volt, a telekérték 7.100.000,- Ft-ot tett ki.

[16] A felek élettársi közös vagyonához az ingatlan 5535/10000 része tartozik, ebből a felperest 18333/100000, az alperest 37017/100000 illeti meg.

[17] Az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke 59.300.000,- Ft.

[18] 1997. július 01. és 2016. január 31. napja között a felperes összes bruttó jövedelme 34.139.663,- Ft volt, az alperes ugyanezen időszak alatt 92.528.198,- Ft bruttó jövedelemre tett szert.

A felek együttes összjövedelme az élettársi kapcsolat során 126.667.861,- Ft volt, mely 27-73%-ban oszlott meg köztük az alperesre kedvezőbben.

[19] 1997. decemberétől 2003. évig a felperes vette igénybe a gyermekgondozási támogatásokat, és túlnyomórészt ő látta el a gyermekekkel kapcsolatos feladatokat, az alperes időnként biztosította a felügyeletüket.

[20] A kapcsolat során a háztartás vezetése (takarítás, főzés, mosogatás, mosás, ügyintézés) elsősorban a felperest terhelte, míg a kerti munkákat inkább az alperes végezte. Ennek keretében gondozta a 2006-ig lakóhelyükként szolgáló helységi lakáshoz tartozó, kb. 1500 m² nagyságú füves területet, és a kb. 400 m² nagyságú konyhakertet, továbbá a utcanév1 utcai ingatlanon is ápolta a sövényt és a füves területet.

[21] Az alperes karbantartotta a 2001-ben vásárolt helyrajzi számú telket, rotációs kapával kapálta, gyomirtózta, a hóbogyó- és loncsövényt ápolta, továbbá vízóraaknát létesített. A területre mintegy 100 darab vadcseresznyefát telepített 2005-ben, azokat 2-3 alkalommal „iskolázta”, azaz kiásta és újra elültette.

[22] Az alperes részt vett a utcanév1 utcai lakóház alapozásához és a pinceszint létrehozásához szükséges kézi földmunkában, a villanyszerelésben, az épület favázának összeállításában, a vízvezeték- és fűtészerezésben, továbbá ő végezte a faszerkezet közetgyapottal történő szigetelését és a felületkezelést. A gipszkartonozásban a felek közösen vettek részt, és a felperes a lakóház külső vakolatának elkészültéig évente egyszer a külső fafelületet Sadolinnal kezelte, míg az alperes az ezt megelőző csiszolást végezte el.

[23] 2013. évtől kezdődően az alperes nagyobb részt vállalt a gyermekek ellátásából (reggelit készített, angolórára, templomba vitte őket), a felperes viszont több időt töltött a családtól távol, szabadidős tevékenységekkel, ezáltal a felek gyermeknevelésben betöltött szerepe kiegyensúlyozottá vált.

[24] A felperes 2004-ben vált a - korábban az alperes és testvére által alapított - cég1 Kft. tagjává. A betéti társaságot később kft-vé alakították, majd törzstőkeemelést hajtottak végre, melynek eredményeként a felek személyenként egyenlő, 250.000,- Forint névértékű üzletrésszel rendelkeztek. Mindkét fél e cégnél végezte a munkáját, a felperes nővérként, az alperes háziiorvosként.

[25] A társaság az életközösség megszakadásakor rentábilisan működött, értéke 8.000.000,- Forint volt.

[26] Az életközösség megszakadása után az alperes ügyvezetőként 2016. április 06. napjára társasági taggyűlést hívott össze, melynek napirendi pontjai a törzstőke felemelése és a társasági szerződés új Ptk. hatálya alá helyezése volt. Az alperes a törzstőke 6.000.000,- Forint-ra történő felemelésére tett indítványt, amelyet a felperes nem szavazott meg, és nemmel szavazott a 2. napirendi pont tekintetében is.

[27] A 2016. május 05. napjára összehívott újabb taggyűlés egyetlen napirendi pontja a 2015. évi beszámoló megvitatása és elfogadása volt. A felperes azonban csak a taggyűlésen kapta meg – a nála lévő megnyitott számlatömbök és orvosi pecsétek késedelmes visszajuttatása miatt – a módosított beszámoló-tervezetet, és azt nem fogadta el.

[28] Az alperes elzárkózott a felperes azon indítványától, miszerint 2016. május 31. napjáig újabb taggyűlést hívjanak össze a beszámoló elfogadása érdekében. A felperes 2017. március 15. napjával az ügyvezetői tisztségről lemondott arra hivatkozással, hogy a társaságot a felperes magatartása miatt nem tudja törvényesen vezetni,

[29] Az alperes 2016. május 10. napján új gazdasági társaságot (cég2 Kft.) alapított, amelybe praxisjogát bevitte. Az alperes azon bejelentésére tekintettel, miszerint a cég1 Kft.1 keretében végzett egészségügyi szolgáltatói tevékenységet 2016. július 01-től a cég2 Kft. keretében folytatja, a megyei Kormányhivatal Győri Járási Hivatala 2016. június 30-i hatállyal a cég1 Kft.1 működési engedélyét visszavonta.

[30] A cég1 Kft.1 2016. augusztus 29-én az alperes részére 150.000,- Ft értékben, a cég2 Kft. részére 303.000,- Ft értékben tárgyi eszközöket értékesített, 2016. december 01-jén pedig 3.250.000,- Ft-ért eladta a tulajdonát képező rendszám1 forgalmi rendszámú Kia Soul típusú személygépkocsit.

[31] Az alperes 2017. január 24. napjára ismét taggyűlést hívott össze, melynek egyetlen napirendi pontja a társaság végelszámolási eljárásának elhatározása, és az alperes végelszámolóként való megválasztása volt. A felperes ezt nem szavazta meg.

[32] A Győri Törvényszék Cégbírósága 2018. október 30-án kelt végzésével a céget a további működéstől eltiltotta, egyben megszüntnek nyilvánította, és elrendelte a kényszertörlési eljárás lefolytatását.

[33] A társaságot 2020. július 21. napi hatállyal törölték a cégnyilvántartásból.

[34] A felperes az életközösség során a Biztosító1 Zrt-nél több biztosítást is kötött:

[35] 225766229. kötvényszámon 2013. január 01-jén kezdődő díjfizetéssel, a szerződés aktuális értéke 2016. január 31-én 2.096.347,- Ft volt. 2017. február 28-ig a szerződésre összesen 1.053.449,- Ft került befizetésre, ebből 754.176,- Ft az életközösség alatt, 299.273,- Ft pedig a felperes által ezt követően, ebből 68.746,- Ft-ot 2016. június 30-ig.

2016. július 01-jén részleges visszavásárlás során a biztosító 1.543.150,- Ft-ot utalt a felperesnek, majd 2017. április 05-én a szerződés 479.902,- Ft felperesnek történő kifizetésével megszűnt. (10. tétel)

[36] 225885037. kötvényszámon 2013. augusztus 01-jén kezdődő díjfizetéssel, melyre rendszeres díjként 985.416,- Ft, eseti díjként 2.140.000,- Ft került befizetésre az életközösség

fennállása alatt. A szerződés visszavásárlási értéke 2016. január 31-én 2.328.632,- Ft volt. 2016. május 31-én részleges visszavásárlás során a biztosító 2.169.042,- Ft-ot utalt a felperes édesanyja (tanú5) számlájára, 2017. október 01-i díjrendezettséggel pedig a szerződést díjmentesítette. (6. tétel)

[37] 225940063. kötvényszámon 2013. november 01-jén kezdődő díjfizetéssel, melyre rendszeres díjként 615.840,- Ft, eseti díjként 1.500.000,- Ft befizetés történt az életközösség alatt. A szerződés aktuális értéke 2016. január 31-én 2.036.255,- Ft volt, 2016. július 01-jén részleges visszavásárlás során a biztosító 1.501.060,- Ft-ot utalt a felperesnek, majd 2017. április 18-án 110.896,- Ft-ot, végül 2018. február 14-én 163.892,- Ft-ot, ezáltal a szerződés kifizetéssel megszűnt. (8.tétel)

[38] 226062719. kötvényszámon 2014. április 01-jén kezdődő díjfizetéssel (nyugdíjbiztosítás). 2016. január 31-én a szerződés aktuális értéke 467.213,- Forint, visszavásárlási értéke nem volt, a szerződő fél és a biztosított egyaránt a felperes. (11. tétel)

[39] Az alperes 226137768. kötvényszámon 2014. június 01-jén kezdődő díjfizetéssel kötött nyugdíjbiztosítást. 2016. január 31-én a szerződés aktuális értéke 161.301,- Ft volt, visszavásárlási értéke nem volt. (9. tétel)

[40] Az alperes 2014. január 23. napján adásvétel útján szerezte meg a helyrajzi szám3ú, természetben cím20 szám alatti ingatlan 1/15 illetőségét, amelynek forgalmi értéke jelenleg 3.000.000,- Ft.

Az alperes 2021. február 01. napjától kezdődően bruttó 400.000,- Forint – a 16%-os forrásadó levonását követően - nettó 336.000,- Ft éves bérleti díjban részesült tulajdoni hányada alapján.

[41] Az alperes különvagyonát képezte helyrajzi szám4ú ingatlan, amelynek fejlesztésére a felek közös vagyonból az életközösség alatt 1.487.500,- Ft-ot fordítottak.

[42] A felperes 2015. január 05. és július 22. napja között összesen 1.168.000,- Ft-ot vett fel a felek közös, a Bank2 Zrt-nél vezetett folyószámlájáról, és azt - az alperes hozzájárulása nélkül - befizette tanú5nek az Bank3 Nyrt-nél vezetett számlájára, továbbá ide utalta a cég3 kft.-től ebben az időszakban részére folyósított díjazást is.

[43] A peres felek 2009. július 23-án a közös vagyonukból vásárolták meg a helyrajzi szám5 alatti erdő ingatlan 1/2 tulajdoni hányadát 597.240,- Ft vételárért, a fennmaradó illetőséget pedig – ugyancsak közös vagyonuk terhére – 2012. április 03-án szerezték meg 1.140.270,- Ft ellenérték fejében. Az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke 4.000.000,- Forint.

[44] Ugyancsak közösen vásárolták a felek a helyrajzi szám2ú ingatlant, amely a felperes 1/1 arányú tulajdonaként került bejegyzésre az ingatlannyilvántartásba. A felperes 2019. július 16. napján a telket 1.500.000,- Ft-ért értékesítette.

[45] Az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke – a területen lévő legalább 80 darab 2005-ben telepített vadcseresznyefa értékével (50.765,- Ft/darab) együtt – 6.161.200,- Ft.

[46] A felperes 2010. körül került üzleti kapcsolatba tanú4 pénzügyi tanácsadóval, aki vállalta a felek közös vagyoni megtakarításainak befektetését és hozam kifizetését.

[47] Az első pénzösszeg átadásakor a felek együttesen voltak jelen, és a tranzakcióról kölcsönszerződés készült, a további alkalmak során azonban már csak a felperes tartotta a kapcsolatot vele. A kialakult gyakorlat szerint a felperes a pénzügyi tanácsadónak 5-10.000.000,- Ft közötti pénzösszegeket adott át különböző részletekben, aki általában évente egyszer elszámolt a felperessel. Az évi elszámolások alkalmával 500.000 – 2.000.000,- Ft közötti hasznot is kifizetett a tőkén felül, amelyet a felperes időnként újra befektetett, máskor pedig magánál tartott.

[48] A befektetett pénzek eredetéről nem esett szó, a felperes egyetlen alkalommal – 2013. körül – adott devizát, kb. 20.000 USD-t tanú4nak. Ezt a devizaösszeget tanú5 a felperes édesanyja ajándékozta a lányának, és részét képezte annak a 78.000 USD összegű örökségnek, amelyhez tanú5 2012. április 06. napján jutott.

[49] A felperes a közös vagyoni megtakarításokból 2000-ben, illetve 2005-ben 70151841. és 36398685. kötvényszámú életbiztosításokat kötött az Biztosító2 Zrt-nél. A biztosító 2011. június 14-én 3.000 EUR-t, 2011. december 07-én 6.592,23 EUR-t, 2012. március 05-én pedig 7.607,08 EUR-t utalt a felperes Bank4 Zrt-nél vezetett bankszámlájára.

[50] Ezen pénzösszegeket a felek az életközösség alatt részben felhasználták, részben tanú4hoz kerültek.

[51] A felperes – ugyancsak tanú4 közreműködésével – 2014. május 19-én 1.500.000,- Ft-ot, 2014. június 13-án 500.000,- Ft-ot utalt át a felek közös vagyonából a NordHedge OÜ részére.

[52] 2015. január végén a felperes a tanú4 által kezelt valamennyi befektetést megszüntette, aki erre tekintettel teljes körűen – a NordHedge OÜ által kezelt pénzösszegekre is kiterjedően – elszámolt, és 15.000.000,- Ft-ot fizetett ki a felperes részére.

[53] A felperes ezen összegből 10.000.000,- Ft-ot az édesanyjának adott át, a fennmaradó készpénzzel pedig saját belátása szerint – az alperes hozzájárulása nélkül – rendelkezett.

[54] 2016. január 31-én, a felek élettársi kapcsolata megszakadása időpontjában a teljes, 15.000.000,- Ft összeg rendelkezésre állt.

[55] A felek élettársi közös vagyonát ebben az időpontban az alábbi vagyon képezte:

1. helyrajzi számlú,

cím1 számú ingatlan 5535/10000 része	32.822.550,- Ft
2. helyrajzi szám5ú erdő	4.000.000,- Ft
3. helyrajzi szám2ú telek	6.160.000,- Ft
4. helyrajzi szám3ú,	
cím20 szám alatti ingatlan 1/15 illetősége	3.000.000,- Ft
5. cég1 Kft.1	4.000.000,- Ft
6. 225885037. G75 Aranyszárny biztosítás (Biztosító1)	2.169.042,- Ft
7. –	
8. 225940063. G75 Aranyszárny biztosítás (Biztosító1)	1.501.060,- Ft
9. 226137768. G65S nyugdíjbiztosítás (Biztosító1)	161.301,- Ft
10. 225766229. G75 Aranyszárny biztosítás (Biztosító1)	1.543.150,- Ft
11. 226062719. G75 Aranyszárny biztosítás (Biztosító1)	467.213,- Ft
12. –	
13. Hűtőgép	50.000,- Ft
14. Mosó- és szárítógép	80.000,- Ft
15. Ülőgarnitúra	200.000,- Ft
16. Két darab televízió	100.000,- Ft
17. Asztal, hat darab szék, egy dohányzóasztal és egy kisasztal	150.000,- Ft
18. Tévéállvány	150.000,- Ft

19. Egy darab franciaágy	200.000,- Ft
20. Két darab Demko Feder ágy	50.000,- Ft
21. Egy darab fűnyíró	75.000,- Ft
22. Kézi- és barkácsszerszámok	100.000,- Ft
23. Három darab komód nagy tükörrel	150.000,- Ft
24. Kerti pad asztallal	60.000,- Ft
25. Liebherr fagyasztó	100.000,- Ft
26. Készpénz Ft	11.000.000,-
27. A felek közös bankszámláin lévő pénzösszeg	225.544,- Ft
28. –	
29. Közös vagyoni beruházás a helyrajzi szám4ú ingatlanba	1.487.500,- Ft
30. –	
31. A felperes által tanú5 számlájára átutalt összeg	1.168.000,- Ft
32. –	

[56] Az alperes az életközösség megszakadását követően a 225885037. számú biztosításra 159.135,- Ft-ot, a 225940063. számú biztosításra 128.384,- Ft-ot, a 226062719. számú biztosításra 37.800,- Ft-ot fizetett meg anélkül, hogy őt a felperes részére ajándékozási szándék vezette volna.

[57] A felperes a pontosított kereseti kérelmében (22. és 81.irat, 26. és 85. jkv. 1. o.) az élettársi közös vagyon megosztása címén 33.520.540,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Természetben tartott igényt a 2., 11., 21., 24. és 25. tétel alatti vagyontárgyakra, a 20. tétel alatti kettő darab ágy természetbeni megosztását kérte, továbbá indítványozta a 6., 8., 26. 30., 31. és 32. tételek mellőzését. A 10. tételt érintően 479.902,- Ft elszámolására látott lehetőséget, a 2. tétel erdő1 erdő) vonatkozásában 6439/10000 arányú tulajdonjogát állította, a 3. tétel (helység2i telek) elszámolását 1.500.000,- Ft-os értéken kérte, a 4. tétel alatti ingatlanhányad (cím20) értékét 6.000.000,- Ft-ban kérte meghatározni, valamint kérte az

alperes kötelezését ezen tétel után 2021. február 01. napjától a közös tulajdon megszűntetéséig havi 14.000,- Ft bérleti díj megfizetésére.

[58] A közös vagyonhoz tartozó vagyontárgyak szerzési arányát $1/2 - 1/2$ mértékben kérte megállapítani.

[59] A perköltségre a csatolt megbízási szerződés alapján támasztott igényt.

[60] Az alperes az ellenkérelmében (49. és 83. irat) a szerzési arány reá kedvezőbb 27-73%-os meghatározását, az élettársi kapcsolat kezdő időpontjaként 1997. őszének megállapítását kérte.

[61] Indítványozta a tanúral kötött kölcsönügylet, továbbá a felperes különvagyonai hivatkozásai figyelmen kívül hagyását, és az 1. tétel vonatkozásában (Helys3r, utcanév1 utcai ingatlan) 169/200 tulajdoni hányada megállapítását, a 3. tétel (helys3i telek) 7.176.500,- Ft értéken történő elszámolását, az 5. tétel mellőzését, a 6., 8., 10. és 11. tétel alatti biztosítások – az általa az életközösség megszakadása után teljesített befizetésekre kiterjedő – elszámolását. Természetben tartott igényt az 1., 2., 4., 9., 13-19., 22-23. tétel alatti vagyontárgyakra, és kérte a 26., 30., 31. és 32. tételek felperes terhére történő elszámolását, míg nem ellenezte a 27. és 29. számú tételek figyelembevételét az ő terhére.

[62] A teljes körű elszámolás eredményeként 17.786.009,- Ft megtérítési igény megfizetésére kérte kötelezni a felperest.

[63] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a felek élettársi közös vagyonát akként osztotta meg, hogy

[64] a felperes tulajdonába adta

- a 6. tétel alatti 225885037. G75 Aranyszárny biztosítást 2.169.042 Ft értékben,
- a 11. tétel alatti 226062719. G75 Aranyszárny biztosítást 467.213 Ft értékben,
- a 20. tétel alatti kettő darab Demko Feder ágyat 50.000 Ft értékben,
- a 21. tétel alatti fűnyírót 75.000 Ft értékben,
- a 24. tétel alatti kerti padot asztallal 60.000 Ft értékben és
- a 25. tétel alatti Liebherr fagyasztót 100.000 Ft értékben,

míg az alperes tulajdonába adta

- az 1. tétel alatti helyrajzi számlú, természetben címl szám alatti ingatlan 5535/10000 részét 32.822.550 Ft értékben,
- a 2. tétel alatti helyrajzi számú erdőt 4.000.000 Ft értékben,
- a 9. tétel alatti 226137768. G65S nyugdíjbiztosítást 161.301 Ft értékben,
- a 13. tétel alatti hűtőgépet 50.000 Ft értékben,
- a 14. tétel alatti mosó- és szárítógépet 80.000 Ft értékben,
- a 15. tétel alatti ülőgarnitúrát 200.000 Ft értékben,
- a 16. tétel alatti kettő darab televíziót 100.000 Ft értékben,
- a 17. tétel alatti asztalt, hat darab széket, egy dohányzóasztalt és egy kisasztalt 150.000 Ft értékben,
- a 18. tétel alatti tévéállványt 150.000 Ft értékben,
- a 19. tétel alatti franciaágyat 200.000 Ft értékben,
- a 22. tétel alatti kézi- és barkácsszerszámokat 100.000 Ft értékben,
- a 23. tétel alatti három darab nagy komódot nagy tükörrel 150.000 Ft értékben és
- a 27. tétel alatti, a felek közös bankszámláin lévő pénzösszeget 225.544 Ft értékben.

[65] Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül adja ki a felperes részére a 24. tétel alatti kerti padot asztallal 60.000 (hatvanezer) Ft értékben.

[66] Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[67] Kötelezte a bíróság a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.305.212 Ft-ot élettársi közös vagyon megosztása címén, valamint 1.934.607,- Ft perköltséget.

[68] Az elsőfokú bíróság a felperest 1.470.000 Ft, míg az alperest 30.000 Ft feljegyzett eljárási illeték Magyar Állam javára való megfizetésére kötelezte.

[69] Az elsőfokú bíróság az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresni rendelte a megyei Kormányhivatal Győri Járási Hivatalát, hogy a helyrajzi szám5ú ingatlan tulajdoni lapjáról Felperes1 (született: születési dátum, anyja neve: név4, lakcíme: cím3, adóazonosító jele: azonosító2) felperes tulajdonjogát törölje, és jegyezze be Alperes1 (született: születési dátum1 anyja neve: név5, lakcíme: Cím1, adóazonosító jele: azonosító1) alperes tulajdonjogát az ingatlan egészére.

[70] A bíróság a Győri Törvényszék P.20.608/2016/2. és a P.20.608/2016/57. számú – a helység3i 2109/11 és a helyrajzi szám5ú ingatlanok egésze vonatkozásában perindítás tényének feljegyzését elrendelő – végzéseit hatályon kívül helyezte.

[71] Az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresni rendelte a megyei Kormányhivatal Győri Járási Hivatalát, hogy a helyrajzi számlú és a helyrajzi szám5ú ingatlanról a perindítás tényének feljegyzését törölje.

[72] Az ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (továbbiakban: Ptk.) 50.§ (1) bekezdéséből következően a felek 2014. március 15. napján már fennálló élettársi kapcsolatára az 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: rPtk.) rendelkezései az irányadók.

[73] Az elsőfokú bíróság a felek élettársi kapcsolatának időtartamát a rPtk. 685/A.§-ban írt kritériumok alapján vizsgálta, és annak fennálltát az 1997. július 1. és 2016. január 31. napja közötti időszakra állapította meg.

[74] Kifejtette, hogy az rPtk. 578/G. § értelmében vett közös tulajdonszerzést eredményező élettársi jogviszony a felek közt csak akkor valósul meg, ha a közös háztartásban való együttélésük túlmutat az egymás támogatásán alapuló érzelmi- és érdekközösségen, és olyan közös gazdálkodást feltételez, amely során a felek a közös gazdasági céljaik elérése érdekében együttműködnek oly módon, hogy – legalább hallgatólagosan - egyetértenek abban, hogy a közös gazdasági tevékenységük eredményeként szerzett vagyon közös legyen akkor is, ha harmadik személyek irányában csak az egyikük jelenik meg szerző félként.

[75] Ebből következően a gazdasági közösség csak akkor állapítható meg, ha a felek gazdasági tevékenységét meghatározó célkitűzései az életközösség egész tartama alatt közősek, ennek elérése érdekében pedig teljeskörűen együttműködnek, akarategységben járnak el, a jövedelmeiket a közös cél elérése érdekében együttesen használják fel (BDT.2011.2601.).

[76] A felperes állítása szerint 1996. tavaszától élettársi kapcsolatban éltek, ennek során a Helység3, utcanév1 úti telket is közösen vásárolták meg, - ahhoz felhasználták az általa tanú6tól felvett 500.000 forint kölcsönt is -, és az ingatlanon álló lakóház építését is közösen finanszírozták. Az alperes az élettársi kapcsolat fennálltát 1997. őszétől ismerte el.

[77] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az élettársi kapcsolat rPtk. 685/A.§-ban foglalt feltételei 1997. július 1. napjától valósultak meg.

[78] A felek gazdasági együttműködésének egyértelmű bizonyítéka az 1997. július 7-én adósként, illetve adóstársként megkötött lakástakarék szerződés. A gazdasági közösség ezen időponttól történő megvalósulását tervező érdekelt tanú vallomása is alátámasztotta, aki úgy nyilatkozott, hogy az alperes 1997. májusában bízta meg őt a utcanév1 utcai ház tervezésével, amelyről azonban már a felperes is véleményt nyilvánított. A tervek alapján kiadott építési engedély pedig 1997. augusztus 15-én kelt.

[79] Ezzel áll összhangban tanú2nek, az alperes testvérének első ízben tett tanúvallomása, miszerint a felek név1 utónevű, legidősebb gyermeke 1998. februári születését megelőző év közepén költöztek össze a felek.

[80] A felperes arra is hivatkozott, hogy a utcanév1 utcai telek fele részben az ő tulajdona, mivel a vételárból 500.000 forintot ő biztosított a tanú6tól kölcsönkapott összegből.

[81] Az elsőfokú bíróság azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok együttes értékelésével a felperes ezen állítását nem látta igazoltnak.

[82] Értékelte, hogy a felperes a 2016. június 30-án benyújtott keresetlevelében a utcanév1 utcai ingatlan közös megvásárlását állította a pénzforrások megjelölése nélkül. Később úgy nyilatkozott, hogy a közös vétel fedezetéül a jövedelme, a megtakarításai, illetve a korábbi házastársával való elszámolásból származó összeg szolgált. Első ízben csak 2018. szeptember 18-án – a vonatkozó okirat csatolását mellőzve – tett említést a tanú6tól 1996. június 20-án kölcsönkapott 500.000 forintról, amelyet a telekvásárlásra használt fel. Az okiratot azonban – fénymásolatban - csak 2019. január 24-én csatolta.

[83] Az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy a tanúként meghallgatott tanú6 a kölcsönösszeg felperesnek való átadását alátámasztotta. Az azonban nem volt vitatott, hogy a kölcsönszerződésre a tanú6 nevét a felperes csak később írta rá, ezért a másolatban csatolt dokumentum az rPp. 196. §. (1) és 190. § (1) bekezdése 191.§. (1) bekezdése alapján nem minősül teljes bizonyító erejű magánokiratnak.

[84] Ennek hiányában pedig a felperes ellentmondásos nyilatkozatai megkérdőjelezzik az általa állítottak valóságtartalmát.

[85] A fentiek mellett a kölcsönnyújtásról sem a felperes édesanyja, tanú5 nem számolt be első meghallgatása alkalmával, sem tanú6 jelenlegi házastársa nem tett arról említést, noha a kölcsönadott összeg jelentős volt.

[86] A kölcsönnyújtást cáfolják azon körülmények is, miszerint tanú6 az akkor felületesen ismert felperesnek kamatmentesen, és biztosíték kikötése nélkül nyújtott jelentős összegű kölcsönt 10 éves futamidőre.

[87] A fentiek együttes mérlegelése eredményeként az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes sem a kölcsönnyújtás megtörténtét, sem a kölcsönösszegnek a telek vásárlására való felhasználását nem tudta bizonyítani, ezért azt állapította meg, hogy a utcanév1 utcai telket 1996. decemberében, - azaz az élettársi kapcsolat kialakulását megelőzően - az alperes vásárolta meg a saját anyagi forrásaiból.

[88] A utcanév1 utcai telken az életközösség időtartama alatt kivitelezett lakóház tekintetében az alperes azt állította, hogy az teljes mértékben a különvagyonát képezi.

[89] Az elsőfokú bíróság a beszerzett igazságügyi műszaki szakértői vélemény adatainak alapulvételével - szakember1, tanú1, szakember3, tervező1 vallomása alapján - a bruttó 12.811.596.- forint anyagköltségéből az 1.817.756 forint összegű faanyagot, valamint a külső nyílászárók 2.155.000.- forint összegét az alperes különvagyonának tekintette (elsőfokú ítélet [84], [92]).

[90] A nettó összegben számolt, összesen 4.245.314.- forint díjköltségéből az elsőfokú bíróság az alperes különvagyonaként számolta el - a rá tekintettel - az édesapja és testvére által végzett föld- és sziklamunkából 38.378.- forintot, a szakember1 által végzett ácsmunkákból 673.294.- forintot és további 47.772 forintot, valamint a tanú1 által végzett villanszerelési munkákból 49.015 forint összeget, a szakember3 által végzett víz- és fűtésszerelési munkálatokból pedig 246.112 forintot, illetve 58.310 forintot alperesi különvagyonnak tekintett (elsőfokú ítélet [88], [89], [90]).

[91] A utcanév1 utcai építkezés alapján a felépítmény összesen 17.178.829 forintos bekerülési költségéből az elsőfokú bíróság 5.085.637 forintot, azaz 296/10000 részét számolt el alperesi különvagyonnak. Ezt az arányt a felépítmény 2002. évi 26.100.000 forintos forgalmi értékére vetítve az alperesre 7.725.600 forint jut, amelyhez hozzá kell számítani a különvagyonni telek 7.100.000 forintos értékét.

[92] Az ingatlan 2002. évi 33.200.000 forintos összértékéből 14.825.600.- forint, azaz 4465/10000 rész az alperes különvagyon, így a felek közös vagyonához az ingatlan 5535/10000 illetősége tartozik.

[93] Az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy az ingatlan bekerülési költségéből a felek 1.900.000 forintot a lakásépítési kedvezményből finanszíroztak, amely az alperes által is elismerten $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban illeti meg a feleket. Ebből következően az ingatlan 5535/10000 közös vagyoni részéből 864/10000 rész 50-50 %-ban, míg a 4671/10000 rész a szerzési arálynak megfelelően illeti meg a feleket.

[94] Az elsőfokú bíróság - a felek életközösség időtartama alatti bruttó jövedelmeinek összevetése alapján - az alperesre kedvezőbb 27-73 %-os szerzési arányból indult ki.

[95] Tekintettel arra, hogy a háztartásban végzett munka is a szerzésben való közreműködésnek számít, ezért az elsőfokú bíróság az alperes oldalán vette figyelembe a utcanév1 utcai építkezésen végzett személyes közreműködést, a kertgondozási, fűnyírási munkákat, illetve 2013 évet követően a gyermeknevelésben való együttműködését is.

[96] A törvényszék a felperes javára értékelte a háztartásban és a felek 3 közös gyermekével kapcsolatosan kifejtett munkát. Mindezek együttes figyelembevételével a rPtk.578/G. §. (1) bekezdésén alapuló tulajdonszerzés arányát az alperesre kedvezőbben 70-30 %-ban állapította meg.

[97] A törvényszék kitért arra, hogy téves a felperes azon álláspontja, hogy a rPtk. felhívott szakasza vélelmet állít fel amellet, hogy az élettársak szerzésben való közreműködésének aránya azonos mértékű.

[98] A törvényszék elfogadta a felperes azon előadását, hogy a volt házastársától igazoltan kapott 725.000 forintot a utcanév1 utcai ingatlan építésére fordította, azonban bizonyítottanak tekintette azt is, hogy az alperes az helységli ingatlan eladásából ugyanilyen összegű ráfordítást eszközölt. Ezen ráfordítások tehát az ingatlanon létrejött különvagyon, illetve közös vagyon tekintetében eltolódást nem eredményeznek.

[99] A felek által nem vitatott, kiegészített ingatlanforgalmi szakvélemény alapján megállapította, hogy az ingatlan jelenlegi forgalmi értékét 59.300.000 forint, amelyből a felek közös vagyonához 32.822.550 forint tartozik. A közös vagyoni részt a szerzési arány szerint megosztva a felperest a utcanév1 utcai ingatlan értékéből 10.871.461 forint, míg az alperest 21.951.081 forint illeti meg.

[100] A peres felek a 2. tételszám alatti helyrajzi szám5-ú erdőterület egy részét 2009-ben, majd a további tulajdonrészt 2012. április 3-án kelt szerződéssel vásárolták meg.

[101] A felperes az állította, hogy a 2012. évi vételhez az édesanyjától ajándékba kapott 500.000 forintot is felhasználták, ezért azt különvagyoni hozzájárulásként kérte elszámolni.

[102] Az elsőfokú bíróság ezen felperesi hivatkozást nem fogadta el, ugyanis a felperes által az ajándékozás körülményei tekintetében tett, önmagában is ellentmondásos nyilatkozatokat az édesanyja tanúvallomásai sem támasztották alá.

[103] A felperes édesanyja (tanú5) a per korábbi szakaszában tett vallomásában a lányának erdővásárlás céljából nyújtott támogatást nem is említette, majd a későbbiekben úgy nyilatkozott, hogy az erdővásárlásra ajándékként adott összeget a 78.000.-USD amerikai örökségből fedezte. Ugyanakkor azonban az örökség átutalására csak 2012. április 6-án került sor, a helység4i erdőingatlan kifizetése pedig már korábban, azaz 2012. április 3-án megtörtént. Ezért ezen ingatlant az elsőfokú bíróság közös vagyonként számolta el.

[104] A 3. tételszámhoz tartozó helyrajzi szám2ú, beépítetlen területet a felperes 2019. július 6-án 1.500.000 forint vételárért értékesítette.

[105] Az ingatlan 2017. évi forgalmi értékét a felek 3.000.000.- forintban fogadták el. A per későbbi szakaszában az alperes az ingatlan értékét – az általa ültetett vadcseresznye fákra tekintettel – 6.000.000.-forintban jelölte meg.

[106] A törvényszék azonban az ingatlant a perben kirendelt ingatlanforgalmi szakértői vélemény alapján 6.161.200 forinton számolta el, amelyből 2.100.000 forint a földrészlet, és 4.061.200 forint a területre ültetett közel 80 db vadcseresznyefa értéke. A szakvélemény ugyanis rögzítette, hogy a kivágás helyett a fák eladhatók lettek volna.

[107] A szakvéleményre tett felperesi észrevételekre adott szakkonzulensi válasz (65.irat) birtokában - figyelemmel a rPp. 8.§. (2) bekezdésében és 141.§. (6) bekezdéseiben foglaltakra – az elsőfokú bíróság a felperesnek a cseresznyefák számával, életkorával, átültethetőségével, ezáltal az ingatlan értékével kapcsolatos utólagos kifogásait nem fogadta el, mivel a felperes erre vonatkozóan a szakértő kirendelése előtt tényállításokat nem tett, a szakkonzulenshez kérdéseket nem intézett, noha az alperes éppen erre tekintettel határozta meg a földterület értékét az eredetinel magasabb összegben.

[108] A törvényszék értékelte, hogy az ingatlan – alperes hozzájárulását nélkülöző – eladásával a felperes maga idézte elő azt a helyzetet, hogy a faállomány már nem vizsgálható, azt ugyanis a vevő kivágta.

[109] A 4. tételszámú, cím20 szám alatti ingatlan, forgalmi értéke tekintetében az elsőfokú bíróság a felek egyező nyilatkozatát vette alapul, mivel a felperes az ingatlanforgalmi szakértő szakvélemény-kiegészítésben tett utalása, és a bíróság 66. számú felhívását követően az 1. tételszámú ingatlant érintően a forgalmi érték aktualizálását kérte, ugyanakkor ezen ingatlanra vonatkozóan nem jelezte a korábban elfogadott forgalmi értékkel kapcsolatos aggályait.

[110] Ezért az elsőfokú bíróság az ingatlanhányad forgalmi értékének szakértő általi meghatározására vonatkozó bizonyítási indítványát a rPp.141.§. (1) bekezdése alapján elutasította.

[111] Az 5. tételszámú helység2 Háziorvos Kft-vel kapcsolatos kereseti kérelem tekintetében az elsőfokú bíróság előre bocsátotta, hogy a kereseti kérelemhez kötöttség nem jelenti egyúttal a jogcímhez kötöttséget is (BH1980.341., BH2003.279.).

[112] A felperes kártérítés címén kérte az alperes kötelezését a cég megszűnésével összefüggésben 2.938.500 forint megfizetésére, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban a felperes igénye valójában e körben is az élettársi közös vagyon elszámolására irányult.

[113] Az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy mindegyik fél magatartására visszavezethető, hogy a társaságot 2020. július 21. napjával, a cégnyilvántartásból törölték, mivel a jegyzett tőke nem érte el a törvényi minimumot, illetve a cég nem helyezkedett az új Ptk. hatálya alá.

[114] A felperes állításával szemben tehát nem csak az ügyvezető alperesnek, hanem mindkét peres félnek felróható, hogy a társaság életközösség megszakadásakor fennálló 8.000.000.-forintos forgalmi értéke elenyészett.

[115] Az alperes ugyan a cég ügyvezetőjeként a taggyűlést 2016. április 16-ára összehívta, azonban a felperes egyik napirendi pontot sem szavazta meg. A felperes terhére értékelendő, hogy nem szavazta meg a törzstőke emelést, ugyanakkor az alperes nem a törvényi minimumként rögzített 3.000.000 forintra, hanem ennek duplájára indítványozta a felemelést, amelynek indokoltsága - különösen az előző évi beszámoló hiányában - nem igazolt.

[116] A 2015. évi beszámoló 2016. május 5-i elutasítása is mindkét fél terhére esik.

[117] Az elsőfokú bíróság a felek felróható magatartását értékelve a társaságot 4.000.000 forint értékben számolta el azzal, hogy e vagyonelem vonatkozásában az 50-50 %-os szerzési arányt az alperes elfogadta.

[118] Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a 6. 8. 10. tételszámú biztosítások tekintetében a felperesnek a különvagyonra való hivatkozása - az édesanyjától (tanú5től) kapott ajándéokra tekintettel - nem nyert bizonyítást.

[119] A felperes ugyanis a perindításkor 4 biztosításról tett említést, mindegyiket a közös vagyonba sorolta. 2017. novemberében azonban azt állította, hogy a tanú4 által kezelt un. amerikai örökségből származó pénzből fizetett be a saját biztosítására 2.000.000 forintot, további háromra pedig biztosításonként 1.000.000 forintot. A későbbiekben azonban úgy emlékezett, hogy 2014-2015-ben az édesanyjától szabad felhasználásra kapott 5.000.000 forintból teljesítette ezen kifizetéseket (elsőfokú ítélet [153]-[159]).

[120] A felperes édesanyja is ellentmondásos nyilatkozatokat tett: 2017-ben még úgy nyilatkozott, hogy az amerikai örökséget a lányának ajándékozta, annak felhasználásáról nem tett említést, azonban a felperes abból 10.000.000 forintot visszaadott részére. 2021-ben pedig azt állította, hogy az amerikai örökséget lányán és tanú4on keresztül ő fektette be és ezért ő kapta vissza a 15.000.000 forintot tanú4től, majd ebből adott vissza 5.000.000 forintot a felperesnek az életbiztosításokba való befektetés céljából (elsőfokú ítélet [162]-[163]).

[121] Mind a felperes, mind az édesanyja (tanú5) nyilatkozatai számos ellentmondást hordoztak abban a tekintetben, hogy a felperes a biztosítások befizetéseit mikor, milyen összegben, milyen forrásból teljesítette.

[122] Az elsőfokú bíróság a fenti nyilatkozatok alapján a biztosítások felperes különvagyonába való tartozását nem látta igazoltnak, így azokat közös vagyonként számolta el.

[123] A 12. tétel alatti konyhabútort az elsőfokú bíróság az 1. tétel alatti ingatlan tartozékának tekintette, azt az ingatlanforgalmi szakértő az alap- és kiegészítő szakvéleményeiben az ingatlan forgalmi értékében szerepeltette.

[124] A 20. tétel alatti 2 db Demko Feder ágyat a bíróság a felperes által megjelölt értéken a felperes tulajdonába adta.

[125] A 26. tétel alatt közös megtakarításként az elsőfokú bíróság 11.000.000 forintot számolt el.

[126] Az alperes az ellenkérelmében a felperes által az életközösség megszakadásakor birtokba vett 11.000.000 forint készpénz elszámolását kérte.

[127] A felperes ezt tagadta, azonban a felek közös megtakarításait és befektetéseit érintően ellentmondásos nyilatkozatokat tett.

[128] Kezdetben azt állította, hogy az édesanyja 2012. évben 78.000 dollárt örökölt, amelyet neki ajándékozott. Ebből a pénzből 2013-ban kamatmentes kölcsönt adott tanú4nak, aki azt 2015-ben egyösszegben adta vissza. Ezzel egyidejűleg állította, hogy az általa vásárolt 4.400.000 forint értékű Mercedes gépkocsi megvételéhez szükséges pénzösszeg is az édesanyjától származott (P.20.608/2016/34. jkv).

[129] A felperes korábbi előadását megváltoztatva később úgy nyilatkozott, hogy az amerikai örökségből 10.000.000 forint feletti összeget adott kölcsön tanú4nak, aki 1-2 éven belül 15.000.000 forintot fizetett vissza. A Mercedes személygépkocsi 4.000.000 forintos vételáráról később azt állította, hogy az életbiztosítások eseti befizetéseiből vette ki (P.20.608/2016/43.jv.).

[130] A felperes abban a körben is ellentmondásos nyilatkozatot tett, hogy kezdetben azt állította, hogy az édesanyja amerikai öröksége volt az első tétel 13-14.000.000,- forint összegben, amit tanú4ra bízott, majd azt állította, hogy az Biztosító2tól kapott pénzt adta át neki első alkalommal kamatfizetés ellenében.

[131] Az ekkor tett nyilatkozata szerint az amerikai örökséget az édesanyja azzal az instrukcióval adta, hogy a haszon érdekében azt tanú4ra bizza (P.20.608/2016/37.jkv.).

[132] tanú4 tanúvallomásából azonban egy tartós üzleti kapcsolat képe bontakozott ki. Állította, hogy a felek 2010-ben közösen bízták meg a megtakarításuk befektetésével. Majd az évek során különböző részletekben, nagyrészt forintban, egy alkalommal azonban dollárban 5-10.000.000,- forint közötti összegeket fektettek be a felek, ezekkel a tanú éves szinten elszámolt. A tanú alátámasztotta, hogy 2013-ban egy alkalommal kapott 20.000,- USD-t. Állította, hogy a 2015. januárjában az üzleti kapcsolat megszűnt, a felperessel ekkor elszámolt.

[133] tanú4 kezdetben úgy nyilatkozott, hogy a neki átadott pénzről nem tudta milyen forrásból származik, majd vallomását később úgy módosította, hogy a felperes által rábízott pénz egy része a felek közös vagyona volt.

[134] A felperes és édesanyja ellentmondásos nyilatkozatai, és tanú4 tanúvallomásának összevetése alapján a bíróság azt állapította meg, hogy a tanú4 által kezelt pénzösszeg - a

20.000,- USD (2012. áprilisi árfolyamon kb. 4,5 millió forint) kivételével - közös vagyoni megtakarítás volt.

[135] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság úgy tekintette, hogy a tanútól 2015. januárjában átvett 15.000.000,- forintból 4,5 millió forint volt az amerikai örökségből származó és alperes különvagyónaként elszámolható összeg, a 11.000.000,- forint azonban közös megtakarításnak tekintendő. Ezt erősítette meg tanú3 tanúvallomása is, aki egy társasági taggyűlésen hallotta, ahogy a felperes 11.000.000,- forint családi megtakarítás elvételét elismerte.

[136] A 32. tétel alatt feltüntetett, az Biztosító2 Zrt-től felperes által felvett összesen 17.200,- EUR tekintetében az alperes nem tudta bizonyítani, hogy az életközösség megszakadásakor az még rendelkezésre állt, ezért az elsőfokú bíróság azt figyelmen kívül hagyta.

[137] A 27. tételszámú, a közös bankszámlákon lévő pénz összegét az alperes okirattal igazolta. Ugyancsak okirattal bizonyított a 29. tételszámú, az alperes különvagyoni ingatlana fejlesztésére kifizetett közös vagyoni ráfordítás. A 31. tétel alatt nyilvántartott 1.168.000,- forint közös vagyonból történő kifizetését a felperes elismerte. Az elsőfokú bíróság ezeket a tételeket a vagyonmérlegbe beállította, és megfelelően elszámolta.

[138] A felek élettársi közös vagyonát az elsőfokú bíróság 71.171.560,- forintban állapította meg.

[139] Kifejtette, hogy az 1. és 5. tétel vonatkozásában a szerzési arány eltért az egyéb vagyontárgyaknál irányadó 30-70%-tól: az 1. tételnél a felperest 10.871.469.-forint, az alperest 21.951.081.- forint illeti, míg az 5. tételt érintően mindkét félnek 2-2.00.000.- forint jár.

[140] A további tételek együttes értéke 34.349010.-forint, amelyből a felperesnek 30%, azaz 10.304.703.-forint, míg az alperesnek 70%, azaz 24.044.307.- forint jár.

[141] Az elsőfokú bíróság a felperesi jutó összegét 23.176.172,- forintban (10.871.469.+2.000.000.-+10.304.703.-), az alperes jutóját pedig 47.995.388,- forint-ban (21.951.081.+2.000.000.-+24.044.304.-) állapította meg.

[142] Az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy a felperes javára a utcanév2 utcai ingatlanra vonatkozóan - 2021. február 1-től 2022. június 15-ig - 16,5 hónapra elszámolható havi 8.400,- forint bérleti díj 138.600,- forintos összege, valamint a 6., 8., 10., 11. tétel alatti biztosításokra az életközösség megszakadása után az alperes által megfizetett, így javára elszámolandó összesen 325.319,- forint.

[143] Kifejtette, hogy figyelemmel arra, hogy a felperes birtokában maradtak, illetve az ő terhére kell elszámolni a 3., 6., 8., 10., 11., 20., 21.,24., 25., 26., 31., tételeket, összesen 24.294.665,- forintot, így a felperes a különbözet, azaz 1.305.212,- forint alperes javára való megfizetésére köteles.

[144] Az elsőfokú bíróság a Kúria Polgári Kollégiumának a házastársi közös vagyon megosztásának egyes kérdéseiről szóló 1/2022. (V.30.) PK vélemény 1. pontja alapján leszögezte, hogy nyilvánvalóan az rPp. hatálya alá tartozó perekben is lehetőség van arra, hogy az alperes ellenkérelemben érvényesítheti a közös vagyon megosztásához kapcsolódó azon többletigényeket, amelyekre a felperes keresete nem terjed ki.

[145] Az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét 38.222.753,- forintban állapította meg, a felperes pernyertességét 2%-ban határozta meg, ezért az 1.500.000,- forintos kereseti illeték 98%-ának, valamint az alperesi jogi képviselő részére 1.710.287,- forint ügyvédi munkadíjból álló perköltségnek, valamint a 240.320,- forint megtérítendő szakértői költségnek a megfizetésére kötelezte.

[146] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta az életközösség kezdő időpontja, a szerzési arányok, valamint az 1., 2., 3., 5. és 26. tétel tekintetében.

[147] Kérte a terhére megállapított 1.305.212,- forint fizetési kötelezettség mellőzését, és az alperes 16.519.959,- forint összegű marasztalását.

[148] Az elsőfokú ítélet perköltségviselésére vonatkozó rendelkezéseit akként kérte megváltoztatni, hogy a bíróság a feleket fejenként egyenlő arányban kötelezze a felmerült 1.500.000,- forintos illeték megfizetésére, egyebekben a felek mindegyike viselje a saját költségeit.

[149] A felek illetékfizetési kötelezettségét másodlagosan a pernyertesség-pervesztesség arányában kérte megállapítani. A másodfokú perköltségre is igényt tartott.

[150] Indítványozta az 1., a 4. szám alatti ingatlanok tekintetében a forgalmi érték aktualizálása céljából ingatlanforgalmi szakértő kirendelését, valamint a 3. tétel alatti, helyrajzi szám2ú ingatlan tekintetében a vadcseresznyefák vonatkozásában a szakvélemény kiegészítését.

[151] A felperes állította, hogy az élettársi kapcsolat 1996. márciusától állt fenn.

[152] Arra hivatkozott, hogy már ekkor együtt éltek az alperes helység2i szolgálati lakásában, ezen időponttól pedig a gazdasági közösség is megvalósult közöttük. Ezt tanú7 illetve tanú8 tanúvallomása is megerősíti.

[153] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság még az alperes által elismert időpontnál (1997 tavasza) is későbbre datálta az élettársi kapcsolat kezdetét (1997 nyara).

[154] Az alperes az élettársi kapcsolat hiányát maga sem azzal magyarázta, hogy 1996. nyarától még nem voltak közös gazdasági céljaik, hanem azt állította, hogy azt együttélésük ekkor még csak alkalomszerű volt.

[155] A felperes hangsúlyozta, hogy már a kezdetektől az együttélésük nemcsak abban állt, hogy közös lakásban éltek, hanem ezen túlmutató, közös jövőbeni életcéljaik és gazdasági céljaik is voltak. Ezt támasztja alá, hogy első gyermekük név1 1998. február 27-én született, a közös gazdasági céljaik kialakítása meg kellett, hogy előzze a gyermekük fogantatását.

[156] Az elsőfokú bíróság által is közös gazdasági célként elfogadott, 1997. július 7-i lakástakarék szerződés megkötését megelőzte az a közös gazdasági együttműködés és döntés, ami a utcanév1 úti ingatlan együttes kiválasztásában és a már 1996. decemberi közös megvásárlásában nyilvánult meg.

[157] Az elsőfokú bíróság az életközösség kezdetének általa elfogadott időpontját az alperes testvérének tanúvallomásával támasztotta alá, tanú2 azonban nem minősül elfogulatlan és érdektelen tanúnak.

[158] A felperes fenntartotta azon álláspontját, miszerint az élettársak vagyoni viszonyaira vonatkozóan nemcsak a közös szerzés vélelme, hanem a keletkezett közös vagyon egyenlő arányú megszerzésének vélelme is fennáll, amennyiben valamennyik fél ettől eltérő mértéket nem igazol.

[159] Kifogásolta a felperes, hogy az elsőfokú bíróság a szerzési arányt érintően a bizonyítási teherre vonatkozó kioktatást nem tett.

[160] Vitatta a felek szerzési aránya meghatározásának a NAV-tól szerzett adatokon alapuló, az alperesre kedvezőbb 27-73%-os kiindulópontját. Kifejtette, hogy a különböző jogcímen szerzett jövedelmek eltérő adókulcsokkal adóznak, ezért nem mellőzhető a felek éves jövedelmének nettósítása, és azok egymással való összevetése.

[161] A perben az 50-50 %-os szerzési arány vélelmétől való eltérés bizonyítása az alperes feladata lett volna, ezért amennyiben a jövedelmek nettósításához és arányosításához könyvszakértő igénybevétele szükséges, úgy az erre vonatkozó bizonyítási indítványt az alperesnek kell előterjesztenie.

[162] A felperes álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alperes személyes közreműködését a utcanév1 utcai lakóház felépítésében a háztartási munka körében értékelte, a házépítésben való segédmunka ugyanis nem minősíthető háztartási munkának. Utalt emellett arra is, hogy az építkezésben saját maga is dolgozott, (gipszkartonozás, glettelés, faimpregnálás), és a kerti munkából is kivette a részét.

[163] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a szerzési arány számításánál az általa 18 éven keresztül végzett háztartási munkát, valamint a három gyermek felnevelését indokolatlanul alacsony mértékben, mindössze 3%-ban vette figyelembe.

[164] Az első gyermekük születése évében, majd az azt megelőző évben szerzett jövedelme összehasonlításával rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal, hogy az

alperes éppen azért tudott jelentősen több jövedelemre szert tenni, mivel a gyermeknevelés és a háztartás terheit levette a válláról.

[165] Álláspontját akként összegezte, hogy a NAV adatok alapján számított 27-73 %-os mértékből kiindulva - a bizonyítékok helyes mérlegelésével - legalább az alperes javára kedvezőbben 60-40 % szerzési arány megállapítása indokolt.

[166] A fellebbezésben kifejtettek szerint az alperes nem igazolta azt, hogy az a utcanév1 úti telek (1.tétel) 1.100.000,- forint összegű vételárát teljes egészében a különvagyonából fizette ki az eladónak.

[167] Az alperesnek a 1996. december 20-i szerződés megkötésénél nem állt rendelkezésére az elsőfokú ítéletben különvagyonni pénzeszköznek minősített, - az 1996. április 22-én értékesített - helység1i ingatlan eladásából származó összeg, ugyanis csak az helység1i ingatlan vételárának a felét, azaz 2.100.000,- forintot teljesítették egy összegben az eladók, amiből az alperesnek a volt házastársát kellett kifizetnie. Emellett az alperes a 2017. február 15-i tárgyaláson maga nyilatkozott úgy, hogy az helység1i ingatlan eladásából származó vételár hónapokig bankban volt, majd azt a felperes az Biztosító2nál befektette.

[168] A fentiekből következően a telekingatlan nem képezi az alperes különvagyonát, a megvásárlásakor a felek már élettársak voltak, ezért a közös vagyonnak minősülő telek elszámolására a már levezetett 40-60 %-os szerzési arányt kell alkalmazni.

[169] Az elsőfokú bíróság alaptalanul hagyta figyelmen kívül a tanú6tól felvett 500.000,- forintos összegű kölcsönt, amely a utcanév1 utcai ingatlan megvásárlására fordítódott.

[170] Az ítélet indokolására reflektálva hangsúlyozta, hogy nem adhat alapot tanú6 tanúvallomásának mellőzésére az, hogy ő maga később nyilatkozott az 500.000,- forintos hozzájárulásának vagyoni forrásáról.

[171] Alaptalanul hivatkozik az elsőfokú bíróság arra, hogy a kölcsönszerződés nem felel meg az rPp. 196. § (1) bekezdésének arra való tekintettel, hogy a tanúk nevét tanú6 később írta rá az okiratra. Az okirat szövegét ugyanis tanú6 saját kézírásával írta, így tanúk alkalmazása nélkül is teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül. A kölcsönszerződés valóságtartalmát az sem kérdőjelezheti meg, hogy a kölcsönszerződésben K.G. név1 helyett G. név1 néven szerepel. Annak sincs perdöntő jelentősége, hogy az okiraton az irányítószám még a helység2 település korábbi, más megyéhez tartozására utal.

[172] A fentiekből következően a telekvásárláshoz biztosított 500.000,- forint az 1.100.000,- forintos vételárhoz képest 45 %-os tulajdoni illetőséget eredményezne a telekből, azonban a felperes a 40 %-os tulajdonrész elszámolására tart igényt.

[173] A felperes kifejtette, hogy a törvényszék tévesen határozta meg az alperest a utcanév1 utcai felülepítményben megillető különvagyonni részesedés mértékét.

[174] Az elsőfokú bíróság által e körben hivatkozott tanúk szakember¹, tanúl, tervező¹, szakember³) konkrét adatokat nélkülöző vallomásai nem bizonyítják ugyanis sem azt, hogy az építkezés kezdetekor rendelkezésre állt az összes nyílászáró és valamennyi faanyag, sem azt, hogy az építkezés jórésze az alperesre tekintettel ingyenesen elvégzett rokon, baráti munka eredményeképpen valósult meg. A nyílászárók, faanyagok különvagyoni forrásból történő megvásárlása akkor volna elfogadható, ha az alperes arra vonatkozó számlákat csatolna.

[175] A felperes kiemelte, hogy az építkezés 1998. évi kezdetekor a felek már élettársak voltak. Ebből pedig – a faanyag és a külső nyílászárók megvásárlása időpontjának igazolása hiányában – az a következtetés vonható le, hogy azok beszerzése az életközösség idejére esik, ezért közös vagyonnak minősül.

[176] Az ítéleti indokolással szemben az alperes által értékesített helységli ingatlan vételárából alperes részére jutó 2.100.000,- forint sem szolgálhatott fedezetül a faanyag és a külső nyílászárók megvásárlásához. Egyrészt ezt az összeget az elsőfokú bíróság már a telekvásárlásnál különvagyonként figyelembe vette, másrészt ez az összeg önmagában nem is lett volna elegendő az igazságügyi műszaki szakértő által a faanyagok és a külső nyílászárók értékeként együttesen meghatározott közel 4.000.000,- forint megfizetésére.

[177] Az alperesnek tehát nem volt megfelelő összegű különvagyona a közel 4.000.000,- forint bekerülési értékű faanyag és a külső nyílászárók megvásárlásához.

[178] A felperes álláspontja szerint az építkezésen a hozzátartozók és barátok által az alperesre tekintettel végzett munka nem számolható el az alperes különvagyonaként, a felperes vitatta a munkavégzés ingyenességét.

[179] Hangsúlyozta, hogy a szakmunkákat végző tanúk az alperes korábbi betegei, neki lekötözött és hálás személyek, azaz a tanúvallomásaik elfogulatlanként nem értékelhetők. A felperes életszerűtlennek tartotta a tanúk azon állítását, hogy a költséges szakmunkákat szívességi alapon végezték.

[180] A felperes azzal is érvelt, hogy az élettársi kapcsolat fennállása alatt a felek bármelyikének munkavégzése eredményeképpen beálló ellentételezés – a jelen esetben az alperesnek hálás betegek munkája formájában – része az élettársi közös vagyonnak, ez nem tekinthető alperes különvagyónak.

[181] A felperes kitért arra, hogy az alperes által az építkezésen végzett munka a háztartási munka körében nem vehető figyelembe. Pergazdaságossági szempontokra tekintettel azonban a felperes az alperes és az édesapja által az építkezés során kifejtett tevékenységet alperesi különvagyonként értékelve a teljes ingatlanra vonatkozó 60/100 tulajdoni illetőség helyett 65/100 tulajdoni arányban ismerte el.

[182] A 2. tételszámú helység⁴i erdő részlettel összefüggésben a felperes a tulajdonközösséget akként kérte megszüntetni, hogy a bíróság - a 40%-60 %-os tulajdoni arányra tekintettel – az alperest megillető 2.400.000,- forint megváltási ár ellenében az

ingatlant adja a kizárólagos tulajdonába. Azzal érvelt, hogy méltánytalan helyzetet eredményez, hogy a közös vagyon megosztása során valamennyi ingatlan az alperes tulajdonába került.

[183] A 3. tételszámú, helyrajzi számú telek 6.160.000,- forintos értéken történő elszámolása a fellebbezés szerint nem helytálló. Az ingatlan tényleges eladási ára, azaz 1.500.000,- forint lehet az elszámolás alapja a szerzési arányoknak megfelelően.

[184] A felperes hangsúlyozta, hogy a cseresznyefák számát már korábban is vitatta, azonban a fák életkora és mérete csak a szakvélemény elkészültét követően vált relevánssá. Nem sértette meg a jóhiszemű joggyakorlás követelményét azzal, hogy a számára nyitva álló határidőn belül észrevételeket tett az ingatlanforgalmi szakértői véleményre, és indítványozta annak kiegészítését.

[185] A bizonyítási indítvány teljesítése – figyelemmel a utcanév1 utcai ingatlannal kapcsolatosan a szakértői vélemény kiegészítésének szükségességére - a per elhúzódását sem eredményezte volna, ezért az elsőfokú bíróság alaptalanul mellőzte azt.

[186] A felperes kifejtette, hogy az alperes alaptalanul támaszt igényt a vadcsesznyefákkal kapcsolatosan, ugyanis a faállomány forgalmi értékkel nem bír, az elválásig osztja a földolog (telek) jogi sorsát, értéket csak abban az esetben képvisel, ha jelentősebb állagsérelem nélkül szakszerűen kivágható és áttelepíthető. Ezen utóbbi körülmények azonban a szakvélemény kiegészítése hiányában tisztázatlanok.

[187] Utalt arra a felperes, hogy az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy az ingatlan a cseresznyefákra tekintettel közel háromszoros vételáron, azaz 2.000.000,- forint helyett 6.000.000,- forintért reálisan értékesíthető.

[188] Kiemelte azt is, hogy a vadcsesznyefák kapcsán alperes által előterjesztett igény egy kötelmi természetű kártérítési igény, nem pedig elszámolási igény.

[189] A cím20 szám alatti ingatlan 1/15 tulajdoni illetőségének (4. tétel) forgalmi értékét a felperes 6.000.000,- forintra tette, fenntartotta az 1/15 tulajdoni hányad forgalmi értékének aktualizálására vonatkozó bizonyítási indítványát.

[190] Utalt arra, hogy a 2021. január 18-i tárgyaláson az ingatlanhányad 3.000.000,- forint forgalmi értékét csak gazdaságossági szempontok miatt ismerte el. Ezen tárgyaláshoz képest az ítélelhozatalig további másfél év telt el, amely az ingatlan forgalmi értékének aktualizálását tette szükségessé figyelemmel arra is, hogy a rendelkezésre álló szakértői vélemény 2013. szeptember 12-én kelt.

[191] A törvényszék a felperes - a forgalmi érték aktualizálására irányuló - ingatlanforgalmi szakértő kirendelése iránti indítványát alaptalanul mellőzte arra hivatkozással, hogy a felperes késedelmesen terjesztette azt elő.

[192] Ugyanis a 65. szám alatti kiegészítő szakvélemény, valamint az elsőfokú bíróság 66. számú felhívó végzése sem erre, hanem az 1. tétel alatti utcanév1 utcai ingatlan forgalmi értékének aktualizálására vonatkozott.

[193] A felperes kitért arra is, hogy az ingatlanrész bérbeadásából származó 28.000,- Ft/hó jövedelmet is a módosított 40-60 %-os szerzési arány szerint kell elszámolni.

[194] A fellebbezés szerint az 5. tételszámú cég1 Kft.1 tekintetében is téves az elsőfokú bíróság által alkalmazott elszámolás.

[195] Hangsúlyozta, hogy a 2021. február 2-i előkészítő iratában keresetének jogcímét nem kártérítési, hanem megtérítési, elszámolási igényként jelölte meg a felek élettársi közös vagyonából az alperesi különvagyonba utalás jogcímén.

[196] Állította a felperes, hogy keresetének ténybeli alapja nem az, hogy a cég azért értéktelenedett el, mert a beszámolót a tagok nem fogadták el, a törzstőkét nem emelték fel, és a céget nem helyezték az új Ptk. hatálya alá. A felperes az igényét arra alapította, az alperes a cég1 Kft.1 tárgyi eszközeinek döntő többségét 2015 évben – taggyűlési határozat nélkül - kivonta a Kft. vagyonából értékesítés és selejtezés formájában. A társaság vagyonából 6.330.000.- forint könyv szerinti értéken szereplő ingóságért az alperes és új cége mindössze 403.000.- forintot fizetett. A felperes a két összeg különbségének, azaz 5.877.000.- forintnak a felére, 2.938.500.- forintra tartott igényt. Utalt arra, hogy az alperes ezen vagyonelem tekintetében 50%-50% tulajdoni arányt ismert el.

[197] A felperes mellőzni kérte a vagyonleltárból a 26. tételszámú 11.000.000,- forint készpénzt, figyelemmel arra, hogy a perben nem nyert bizonyítást, hogy az életközösség megszakadásakor a feleknek ilyen összegű közös megtakarítása volt.

[198] A felperes rámutatott, hogy tanú4 – akinek tanúvallomásán alapul az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a feleknek az életközösségük megszakadásakor a 11.000.000,- forint a rendelkezésükre állt – a nála befektetett összegek eredete tekintetében ellentmondásos nyilatkozatokat tett: 2017. november 29-i tárgyaláson előadta, hogy nem volt tudomása arról, hogy milyen forrásból származott a nála befektetett pénz, 2021. június 28-án azonban már azt állította, hogy az átadott összegek egy része közös vagyon, a másik része a felperes édesanyja örökségéből származott.

[199] tanú4 vallomása tehát nem támasztja alá, hogy a nála elhelyezett 5.000.000-10.000.000,- forint összegű befektetés a felek közös vagyonából származott volna, ellenben igazolja, hogy a nála elhelyezett 20.000,- dollár, - önmagában a befektetés devizaneme miatt - a felperes édesanyja örökségéből származhatott.

[200] A felperes a fellebbezésében is vitatta tanú3 tanú nyilatkozatát, miszerint a felperes egy 2016. évi taggyűlésen elismerte, hogy a 11.000.000,- forint közös megtakarítást vett magához. A felperes hangsúlyozta, hogy tanú3 vallomása értékelésénél nem hagyható figyelmen kívül, hogy a tanú ténylegesen az alperes érdekeit képviselte.

[201] A felperes álláspontja szerint a peradatokból az állapítható meg, hogy a több éves befektetési időszak alatt körülbelül 10.000.000,- forintot – beleértve a 20.000,- dollárt is - adott át tanú4nak, amelynek forrása az édesanyja 78.000,- dolláros öröksége volt.

[202] A felperes állította, hogy tanú4 – aki a pénzeszközök különvagyonai vagy közös vagyonai eredőjéről nem bírt tudomással -, 2015 januárjában 15.000.000,- forintot fizetett vissza a részére, amelyből 10.000.000,- forintot az édesanyjának adott vissza, míg 5.000.000,- forintból biztosításokat vásárolt, saját maga élt fel. Hangsúlyozta, hogy a 15.000.000,- forint összegű készpénz az életközösség megszűnésénél már nem állt rendelkezésre, az elsőfokú bíróság az ítélet [182] bekezdésében iratellenesen állítja ennek ellenkezőjét.

[203] A felperes levezette, hogy a tanú4hoz került 10.000.000,- forint fele összege, azaz - a befektetési időszaki árfolyammal számolva - 5.000.000,- forint megfelel annak a 20.000,- dollárnak, ami kétséget kizáróan a felperes édesanyjától származott.

[204] Ezért a felperes által az édesanyja részére visszaadott 10.000.000,- forint - az árfolyamkülönbséget, a kamatot és a nyereséget is beleszámítva - megfelel a 20.000,- dolláros befektetésnek és hasznának.

[205] A fentiekből az következik, hogy a felperes legfeljebb 5.000.000,- forinttal tartozna elszámolni az alperes felé, amennyiben nem tudta volna igazolni, hogy az édesanyjától származott a teljes 10.000.000,- forintos befektetés.

[206] A felperes álláspontja szerint az alperesnek kellett volna igazolnia, hogy a feleknek 2013-ban, azaz a befektetés idején - a Bankkios hitel visszafizetése ellenére - rendelkezésére állt a 10.000.000,- forint összegű közös megtakarítás, illetve azt is, hogy a 2016. január 31-i életközösség megszűnésénél a 15.000.000,- forint készpénzzel rendelkeztek.

[207] Az alperes azonban ezen bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

[208] A fentieket összegezve a utcanév1 utcai ingatlan tekintetében a felperes javára 35/100, alperes javára 65/100 tulajdoni hányad elszámolását kérte.

[209] Az ingatlan jelenlegi forgalmi értékét 62.000.000,- forintba tette, ennek alapján jutója 21.700.000,- forint.

[210] A felperes kérte a helység4i ingatlan tulajdonába adását 4.000.000,- forint forgalmi értéken azzal, hogy a 60/100 tulajdoni illetőség után az alperesnek 2.400.000,- forint jár.

[211] A helyrajzi szám2ú telek forgalmi értékét 1.500.000,- forintban határozta meg, ezért a szerzési arányból kiindulva az alperes jutója 900.000,- forint.

[212] A utcanév2 utcai ingatlant érintően a szerzési arányokat és a felperes által állított 6.000.000,- forintot figyelembevéve 2.400.000,- forintra tartott igényt. Kérte a 184.800,- forint bérleti díj elszámolását.

[213] Az 5. tételszámú cég1 Kft.1 törlésére tekintettel 2.938.500,- forintot kért elszámolni. A 26. tételszám alatt felvett 11.000.000,- forint készpénz mellőzését kérte a vagyonleltárból.

[214] A fentiek összeszámításával megállapította, hogy az 5. és az 1. szám alatti vagyontételek nélkül a felek összvagya 22.014.810,- forint, amelyből a szerzési arányoknak megfelelően a felperesnek 8.805.924,- Forint, míg az alperesnek 13.208.886,- Forint jár.

[215] A utcanév1 utcai ingatlan tekintetében (35/100) 21.700.000,- forint a felperest, míg (65/100) azaz 40.300.000,- forint az alperest illeti. A Háziorvos Kft. kapcsán 2.938.500,- forintot kell elszámolni a felperes javára

[216] Elszámolva az alperes által a biztosításokra teljesített 325.319,- forintot is, a felperesnek 33.444.424,- Forint, míg az alperesnek összesen 53.834.205,- forint járna.

[217] Ezzel szemben a felperes birtokába került 16.924.465.-forint értékű, míg az alpereshez 70.354.164. forint értékű vagyon. Így az alperes 16.519.959.-forint felperes javára való megfizetésére köteles.

[218] Kifogásolta a felperes, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul terhelte rá szinte a teljes perköltséget. A törvényszék nem vette figyelembe, hogy az alperes 17.786.009,- forint összegben kérte a felperes marasztalását, ehhez képest a javára megítélt 1.300.212,- forint csak részleges pernyertességet eredményez számára.

[219] Az élettársi vagyonszövetség megszüntetése mindkét peres fél érdekében áll, ezért a pernyertesség-pervesztesség közel azonos aránya esetén mindegyik fél a maga költségét fizeti.

[220] Az alperes a csatlakozó fellebbezésében a felperes marasztalásának összegét 1.305.212 forintról 6.105.212 forintra kérte felemelni a felperes perköltségben marasztalása mellett.

[221] A csatlakozó fellebbezés a vagyonleltár 5. és 26. tételeit érintette.

[222] Az 5. tétel alatti helység2 Háziorvos Kft-re vonatkozó elszámolás körében az alperes kifejtette, hogy a törvényszék a felek kölcsönös felróható magatartását feltételezve - a Csjt. 30. § (1) bekezdés analógiájának alkalmazásával - a „közös károkozás” alapulvételével számolt el a felek között (elsőfokú ítélet [30]-[37], [137]-[151] és [189]-[190]).

[223] Ez esetben azonban az elszámolás helyes módja az, hogy ugyan – a cég megszűnésére tekintettel - a társaság vagyonszaporulatként nem számolható el, azonban a cég értékét a vagyonleltárban 8.000.000 forintra fel kell emelni, - így a felek közös vagyona 71.171.560

forintról 75.171.560 forintra növekszik -, és úgy kell tekinteni, hogy mindkét fél a 4.000.000 – 4.000.000 forintos jutóját a cégből megkapta.

[224] A felperest illeti tehát a közös vagyonból (23.176.172.-forint helyett) 25.176.172 forint, amelyből a birtokában tart (illetve a terhére elszámolandó) az ítéletben írt $24.294.665 + 4.000.000 = 28.294.665$ forint. A két összeg különbözete 3.118.493 forint, amelyből levonandó a felperest illető 138.600 forint bérleti díj, hozzá adandó a biztosításokra tekintettel alperesnek járó 325.319 forint, és az így kiszámolt 3.305.212 forint az az összeg, amit a felperesnek kell fizetnie az alperes részére.

[225] A 26. tétel alatti 11.000.000 forint készpénz tekintetében az alperes – az ítéleti indokolás [47]-[48] és [51], [170]-[183] pontjaival szemben - kifejtette, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az édesanyja örökségéből származó pénzeszközök 2013-ban - részben vagy egészben - a felpereshez kerültek. Ugyanakkor tanú4 vallomása alapján igazolt, hogy 2015. januárjában a felperes 15.000.000.- forintot kézhez vett, amelyből 10.000.000.-forintot visszaadott az édesanyjának, 5.000.000.- forintot pedig – nem igazoltan – a Biztosítól - biztosításokra fizetett be. Az alperes álláspontja szerint ezen körülmények alapján a teljes 15.000.000 forint megtakarítás közös vagyoni eredetét kell tehát megállapítani.

[226] Sérelmezte az alperes, hogy a felperes – visszaélve azzal a helyzettel, hogy az együttélés alatt a befektetési tevékenységet teljes egészében ő végezte - magával vitte valamennyi, a vagyoni helyzetükre vonatkozó releváns dokumentumot, amelyekből a megtakarítások kezelése, befektetése nyomon követhető lett volna.

[227] Az alperes hangsúlyozta, hogy nem volt tudomása arról, hogy a felperes az életközösség megszakadásakor mennyi készpénzt vitt magával, a közös megtakarítás 11.000.000 forint összegét annak alapján állította be a vagyonleltárba, hogy a személyes egyeztetés során ez volt a felperes közlése.

[228] Rámutatott, hogy a NAV adatokból kitűnik, hogy a feleknek a 18 év együttélés alatt 130.000.000 forint jövedelme keletkezett, amelyből 18.000.000 fordítódott a házépítésre. Ebből az következik, hogy a felek jövedelme lehetővé tett egy olyan összegű közös vagyoni megtakarítást, amely a tanú4-féle befektetések fedezetéül szolgált.

[229] Az alperes a csatlakozó fellebbezésben ismételten levezette a felperes és édesanyja (tanú5) nyilatkozatainak ellentmondásait (Győri Törvényszék P.20.608/2016.23.jkv., 37.jkv., 43.jkv., Győri Járásbíróság P.20.571/2018/8. jkv.).

[230] Ennek alapján hangsúlyozta, hogy a peradatok nem támasztják alá az elsőfokú bíróság azon következtetését, hogy a 15.000.000 forintból 4.000.000 forint a felperes különvagyonának minősül. Pusztán abból a körülményből, hogy tanú5 78.000 USD-t örökölt, tanú4 pedig 2013-ból 20.000 USD átvételére emlékszik, nem következik a felperesi különvagyon bizonyítottsága.

[231] A 11.000.000.- forint közös megtakarítást meghaladóan közös vagyonnak tekinthető a tanú4tól átvett 15.000.000. forintból származó 4.000.000 forint is. Ennek 70 %-ával, azaz 2.800.000 forinttal az alperes jutóját meg kell emelni.

[232] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet csatlakozó fellebbezéssel nem érintett részének helybenhagyására, és az eredménytelenül fellebbező felperes perköltségben való marasztalására irányult.

[233] Kiemelte, hogy - a felperes fellebbezésében foglaltakkal szemben - az elsőfokú bíróság rendelkezett a vagyonleltár 11. tételről, a 8. és 10. tételt érintően pedig a rendelkezés sürgősségű volt, mivel ezek a biztosítások megszűntek.

[234] Alaptalan a felperes azon kifogása is, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta beszerezni a Győri Járásbíróság előtt szülői felügyelet tárgyában folyamatban volt P.20.574/2018. számú ügy iratait. A felperes ugyanis a teljes iratanyag beszerzése helyett csak a 7. és 8. jegyzőkönyvek csatolását indítványozta (P.20.274/2020/9. jkv. 4.o.), amelyeket maga az alperes is előterjesztett.

[235] Az alperes kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat, köztük a felperes tanú6-féle kölcsönrel, az életközösség kezdetével, a szerzési arányokkal, a felek közös megtakarításaival, biztosításaival kapcsolatos számos ellentmondó nyilatkozatait az rPp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően értékelte.

[236] Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság az alperes személyes közreműködését az 1. tételszámú felépítménnyel kapcsolatos különvagyoni igény számításánál figyelmen kívül hagyta, és – helyesen - az életközösségre vetített szerzési arányok meghatározásánál vette figyelembe.

[237] Az alperes kiemelte, hogy a felperes elkésztett sérelmezi a NAV-tól származó jövedelmi adatok bruttó értéken történő figyelembevételét. Az elsőfokú bíróság a NAV jövedelem adatokat P.20.608/2016/34. számú jegyzőkönyvben már ismertette, amelyre vonatkozóan a felperes észrevételt nem tett.

[238] A felperes a szerzési arányokra vonatkozó, P.20.274/2020/9. sorszámu jegyzőkönyvben tett nyilatkozatában sem a NAV adatok bruttó értéken történő figyelembevételét sérelmezte, hanem éppen az adatközlésben foglaltakat elfogadva, abból kiindulva - az általa végzett háztartási munkát 20 %-os többletként értékelve - 50-50 %-os szerzési arány megállapítását kérte.

[239] A felperes tehát a 2022. május 9-én kelt összefoglaló iratában a NAV adatok bruttó értéken történő figyelembevételét elkésztett kifogásolta.

[240] Az alperes a szerzési arányokat érintően hangsúlyozta, hogy a felek háztartásban végzett munkája egyenlőnek tekinthető, az ítéletben a felperes javára megállapított 3 % többletet pusztán pergazdaságossági okokból nem vitatta. Kiemelte azonban, hogy az

építkezésen, illetve a kerti, ház körüli munkákban végzett tevékenysége mellett a gyerekek mindennapi tanulása is az ő feladata volt.

[241] Alaptalanul sérelmezi a felperes a szerzési arányok körében a bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatás elmaradását. Az elsőfokú bíróság az egyes tételeknél – szükség esetén - külön adott tájékoztatást arról, hogy a szerzési arányokat, azon belül a különvagyoni hozzájárulást mindegyik félnek magának kell bizonyítania. A jogi képviselővel eljáró felek a rájuk háruló bizonyítási kötelezettséggel tisztában voltak, és ennek megfelelően terjesztették elő indítványukat.

[242] Az elsőfokú bíróság által P.20.608/2016/34. és 54. számú jegyzőkönyvben adott felhívások megfelelnek a rPp. 3. § (3) bekezdése és 164. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási teherről szóló tájékoztatásnak.

[243] Az alperes kifejtette, hogy tévesen értelmezi a felperes az rPtk. 578/G. § (1) bekezdését akként, hogy abban nem csak az élettársi kapcsolat időtartama alatt a közös tulajdonszerzés vélelme került megfogalmazásra, hanem a szerzéshez való hozzájárulás 50-50 %-os arányának vélelme is.

[244] Az ítélet [98]-[104] bekezdéseiben foglalt érveléssel egyetértve az alperes hangsúlyozta, hogy a vélelem és a bizonyítási teher fogalma nem azonosítható.

[245] Az alperes álláspontja szerint az rPtk. 578/G. § (1) bekezdés első mondata mindkét fél számára bizonyítási terhet telepít, nem pedig vélelmet. A feleknek az rPp. 8. § (1) és (2) bekezdéseiben megfogalmazott jóhiszemű pervitel kötelezettségére tekintettel a felek mindegyikének közre kell működni a jövedelmi és vagyoni viszonyaik tisztázásában.

[246] Az rPtk.578/G. § (1) bekezdés második mondatának alkalmazására csak akkor kerülhet sor, ha a rendelkezésre álló adatok alapján a szerzési arány még mérlegelés útján sem állapítható meg, és bizonyítás segítségével sem sikerül tisztázni a közreműködés arányát (BH.2020.362.).

[247] A felperes által felhívott BH.1993.502. számú eseti döntés a felperes érvelésével szemben éppen azt támasztja alá, hogy a közös vagyonhoz tartozás vélelme nem egyenlő a szerzésben való közreműködés egyenlő arányú vélelmezésével.

[248] Az életközösség kezdő időpontjának meghatározását érintően az alperes hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az e körben tett nyilatkozatokat - helytállóan - annak tükrében értékelte, hogy a jogban járatlan tanúk csak a fizikális együttélés időpontjának tulajdonítottak jelentőséget. Az elsőfokú bíróság azonban az életközösség gazdasági aspektusait is értékelve határozta meg a felek gazdasági közösségére is kiterjedő élettársi kapcsolat - 1997. nyarán megkötött lakás-előtakarékosági szerződésben tetten érhető - megvalósulásának kezdő időpontját.

[249] Az alperes az 5. tétel alatti cég1 Kft.1, és a 26. tételszámú 11.000.000.- forint megtakarítás tekintetében a csatlakozó fellebbezésében kifejtetteket hangsúlyozta. A felperes fellebbezésével érintett további 1. tétellel (utcanév1 utcai ingatlan), 3. tétellel (helység2i telek), 4.tétellel (utcanév2 utcai ingatlanhányad) összefüggésben a felperesi állításokat cáfolva az elsőfokú eljárásban előadott érvelését tartotta fenn.

[250] Az 1., 3., 4., tételt érintően a - forgalmi érték aktualizálására, illetve a cseresznyefa ültetvény forgalmi érték növelő hatása tisztázása céljából – szakértő kirendelésére vonatkozó felperesi bizonyítási indítványok elutasítását kérte.

[251] A felperes késedelmesen előterjesztett nyilatkozataira, rosszhiszemű pervitelére tekintettel a rPp. 80.§. (2) bekezdésének alkalmazását indítványozta.

[252] A felperes – az alperes csatlakozó fellebbezésére tekintettel – fellebbezési ellenkérelmet, valamint az alperes fellebbezési ellenkérelmére vonatkozóan válasziratot terjesztett elő, amelyben az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében előadottakat nyomatékosította.

[253] Utalt arra, hogy az 1/2022. (V.30.) PK. vélemény az ellenkérelem útján történő igényérvényesítést csak egyes elszámolási igények kapcsán teszi lehetővé.

[254] Az alperes 3. tétel alatti helység2i ingatlanon ültetett cseresznyefákkal kapcsolatos kártérítési igénye azonban elszámolási igénynek nem tekinthető, azt az alperes csak viszontkeresettel érvényesíthette volna.

[255] A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése kisebb részben megalapozottak.

[256] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, a beszerzett peradatok rPp. 206. §-ában foglalt szempontoknak megfelelő, okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, amelyből levont jogi következtetései – az élettársi kapcsolat teljes időtartamára irányadó tulajdonszerzési arányok, és a felek közös tulajdonú gazdasági társasága megszűnésével kapcsolatos kereseti kérelem elbírálása kivételével – helytállóak.

[257] Az rPtk. 685/A. §-ában felsorolt törvényi feltételek, és az általa felhívott jogesetekben kidolgozott szempontrendszer alapján az elsőfokú bíróság a peres felek nyilatkozatai, a vonatkozó tanúvallomások és az egyéb peradatok megfelelő mérlegelése útján határozta meg a felek élettársi kapcsolatának időtartamát 1997. július 1. és 2016. január 31. napja közötti időszakban.

[258] Az elsőfokú bíróság által e körben az ítéletének [66]-[71] bekezdéseiben helytállóan kifejtett indokokat az ítéltábla azzal egészíti ki, hogy a felperes által a gazdasági közösségre is kiterjedő élettársi kapcsolat kezdeteként megjelölt 1996. tavasza-nyara időszakában a felek mindegyike a korábbi házastársaikkal fennállt vagyonközösséget

számolta fel: az alperes a volt házastársával 1996. márciusában kötött megállapodást, míg a felperes csak 1997. október 6-án írt alá vagyonszerzési megszüntető szerződést.

[259] Ezen körülmények is erősítik az elsőfokú bíróság mérlegeléssel kialakított azon álláspontját, hogy a felperes által megjelölt időpontban a felek egymással való gazdasági együttműködése, illetve hosszútávú gazdasági céljai, közös vagyonszerzési szándéka még nem kristályosodhatott ki, a felek gazdasági közössége megvalósulása az elsőfokú bíróság által helyesen meghatározott 1997. július 1. napjától állapítható meg.

[260] A szerzési arányokat érintően helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy az rPtk. 578/G. § (1) bekezdése csak az élettársi kapcsolat időtartamára irányadó közös tulajdonszerzés vélelmét állítja fel, nem tartalmazza azonban a szerzésben való közreműködés azonos mértékű arányára vonatkozó vélelmet (elsőfokú ítélet [98]-[99]-[104]).

[261] Az rPtk. 578/G. § (1) bekezdésének második fordulata sem vélelemként, sem a bizonyítási teher megfordításaként nem értelmezhető, az kizárólag a szerzési arányok bizonyíthatatlansága esetére megfogalmazott kiegészítő szabályként értelmezhető.

[262] A tulajdonszerzési arányok meghatározása körében is a bizonyítási kötelezettség az általános szabályok szerint alakul, azaz a másik fél által elismert mértéknél magasabb szerzési arányt állító felet terheli a bizonyítási kötelezettség az általa állított mérték igazolására.

[263] Alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a szerzési arányok körében a bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatást.

[264] Az alperes az elsőfokú eljárás során a szerzési arányok mértéke és alátámasztása körében részletes tényelőadást tett, és bizonyítási indítványt terjesztett elő (P.20.608/2016/33.irat). Az ezzel kapcsolatos, a felpereshez intézett, 34. számú végzésbe foglalt felhívás az elsőfokú bíróság bizonyítással és vélelemmel kapcsolatos jogi álláspontját világossá tette, és a bizonyítási kötelezettségre vonatkozó, tartalmában megfelelő felhívást tartalmaz.

[265] Az alperes 33. számú beadványa, az arra vonatkozó, a felperes felé intézett bírósági felhívás, továbbá a P.20.608/2016/54. számú jegyzőkönyvbe foglalt végzés, a beszerzett NAV adatok és az e körben lefolytatott bizonyítási cselekmények egyértelműen megállapíthatóvá tették a peres felek számára, hogy kit, milyen körben terhel a bizonyítási kötelezettség, és melyek azok a körülmények, amelyek a szerzési arány megállapításánál relevanciával bírnak.

[266] A peres felek szerzési aránnyal kapcsolatos nyilatkozatai, a bizonyítási eljárásban való közreműködésük és a perbeli magatartásuk alapján pedig megállapítható, hogy a bizonyítási kötelezettségükkel maguk is tisztában voltak.

[267] A felperes fellebbezésében kifejtettekkel szemben az elsőfokú bíróság az ítéletének [21]-[23] bekezdéseiben levezette a 27-73 %-os jövedelemarány kiszámításának módját, azaz

a NAV által igazolt bruttó jövedelmeket egymáshoz viszonyítva határozta meg a kiindulási alapként figyelembe vett szerzési arányt.

[268] Helytállóan mutatott rá az alperes a fellebbezési ellenkérelmében, hogy a felperes a NAV jövedelemadatok beszerzését követően (P.20.608/2016/20.,30.) több év elteltével tett tényelődást a jövedelmi adatok nettósításának szükségességére vonatkozóan.

[269] A felperes az elsőfokú eljárás során csak az összefoglaló iratában (P.20.274/2020/81.) hivatkozik az eltérő adókulcsok alapján adózó jövedelmek figyelembevétele, illetve a nettósítás, bruttósítás problémájára.

[270] Adós maradt azonban annak magyarázatával, hogy a nettósítás mennyiben módosítaná a bruttó jövedelmek alapulvételével meghatározott szerzési arányt, azaz a nettósítás milyen változást eredményezne a szerzési arány megállapítása körében.

[271] A nettósítás szerzési arány módosítására vonatkozó hatása kifejtésének hiányában e körben további adatbeszerzés, könyvszakértői vizsgálat lefolytatása indokolatlan volt, így ennek elmaradását a felperes a fellebbezésében alaptalanul sérelmezi.

[272] Helytálló az elsőfokú bíróság azon álláspontja is, miszerint az alperes által a utcanév1 utcai építkezésen végzett személyes közreműködés elszámolására - mérlegelés útján – a szerzési arány meghatározása körében van lehetőség.

[273] Az építkezésben való személyes közreműködés – a jogszabály szerint is elszámolandó – szűk értelemben vett háztartási munkának valóban nem tekinthető, azonban az építkezésen végzett kétféle munka jellege, és az élettársak közös vagyonszerzésében (az „értékteremtésben”) betöltött szerepe a háztartási munkához hasonló, ezért figyelembevétele a szerzési arány meghatározásánál indokolt.

[274] A szerzési arány meghatározásánál az elsőfokú bíróság értékelte a közös ingatlanok gondozásával, a kerti munkával kapcsolatosan kifejtett tevékenységet is.

[275] Az alperes a kerti, ház körüli munkákban, valamint az építkezésen kifejtett tevékenységben a felperesnél nagyobb mértékben vett részt, ugyanakkor a háztartási munkában, a három gyermek felnevelésében a felperes által folyamatos jelleggel, hosszú időn át végzett tevékenység nagyobb súllyal értékelendő, mint az alperes részéről a részben konkrét időtartam alatt végzett (házépítés időszaka), részben pedig ugyan időszakosan felmerülő, de nem folyamatos (kerti) munkák.

[276] Az ítéltábla a fenti körülményeket figyelembevéve – a NAV adatok alapján meghatározott szerzési arányból kiindulva – az elsőfokú bírósághoz képest nagyobb súllyal értékelte a felperes részéről a háztartásban és a három gyermek felnevelésében kifejtett tevékenységet.

[277] Ennek alapján a szerzési arányt az alperesre kedvezőbb 65-35 %-os arányban határozta meg.

[278] A fentieken túl az ítéltábla utal arra, hogy alaptalan a szerzési arány megállapítása körében, a szülői felügyeleti joggal kapcsolatos járásbírósi peranyag beszerzésének elmulasztása tekintetében kifejtett fellebbezési hivatkozás. Helyesen mutatott rá az alperes, hogy a felperes a per későbbi szakaszában nem a teljes peranyag, hanem csak az alperes által hivatkozott - P.20.574/2018/7., és 8. számú - jegyzőkönyvek csatolását kérte (P.20.274/2020/9. számú jkv.), ezeket pedig az alperes benyújtotta (P.20.608/2016/69. és P.20.274/2020/11. számú irat melléklete).

[279] Az 1. tételszámú utcanév1 utcai ingatlant érintően megállapítható, hogy annak megvásárlására 1996. decemberében, azaz az élettársi kapcsolat kialakulását megelőzően került sor.

[280] A közös szerzés vélelme hiányában tehát a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség abban a körben, hogy anyagi hozzájárulást biztosított az ingatlan vételárához.

[281] A felperes – törvényszék által részletesen számba vett - ellentmondásos nyilatkozatai (elsőfokú ítélet [76] – [82]), az általa pusztán a per későbbi szakaszában hivatkozott tényállítás (kölsön), valamint az ennek alátámasztására csatolt tanú6-féle kölsön okirat (elsőfokú ítélet [78]-[80]) együttesen mérlegelve sem voltak alkalmasak a felperes igényének alátámasztására.

[282] Az ítéltábla kitér arra, hogy sem a tanú6-féle 500.000 forint összegű kölcsönnyújtást bizonyítottanak ítélve, sem tanú6 tanúvallomásából nem vonható le olyan következtetés, hogy a felperes által állított időben és az általa állított célra került felhasználásra az 500.000 forint kölcsönösszeg.

[283] Ugyanakkor - a felperes ezzel ellentétes okfejtésével szemben - bizonyítottanak tekintendő, hogy az alperes részére az ingatlan vásárlásához szükséges pénzüsszeg az helységi ingatlan eladásából rendelkezésre állt.

[284] A fentiekből következően helyes a törvényszék azon megállapítása, hogy a utcanév1 utcai telket az alperes a saját pénzeszközeiből vásárolta.

[285] Az ingatlanon való építkezés közös vagyoni, illetőleg különvagyoni forrásai körében az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok megfelelő mérlegelésével helyes álláspontot foglalt el (elsőfokú ítélet [84] – [87]).

[286] szakember1, szakember3 és tanú1, illetve tanú9 vallomásai következetesen, hitelesen alátámasztották, hogy a különvagyonként figyelembe vett építési anyagok az élettársi kapcsolat megkezdése előtt rendelkezésre álltak, továbbá igazolták a szakemberek és a hozzátartozók által a felperesre tekintettel elvégzett szak- és segéd munkák mértékét.

[287] Az e körben rendelkezésre álló, egymással is koherens tanúvallomások hitelességét nem teszi kétségesé önmagában az a körülmény, hogy a tanúk az alperes betegek voltak, hanem éppen ellenkezőleg: okszerű magyarázatot ad az ingyenes munkavégzésükre.

[288] Az elsőfokú bíróság az ingatlanforgalmi szakvélemény megállapításai, valamint az építkezés közös- és különvagyoni forrásai összevetésével módszerében helytállóan vezette le a utcanév1 utcai ingatlan tulajdoni arányait (elsőfokú ítélet [88] – [97], [118]-[120]).

[289] A szerzési arányok 30-70 %-ról a 35-65 %-ra történő módosulása azonban az ingatlan felekre eső tulajdoni hányadai tekintetében is változást eredményez az alábbiak szerint:

[290] Az alperes 4465/10000 különvagyoni részesedése és a lakásépítési kedvezmény igénybevételére tekintettel 50-50 %-os arány szerint számítandó 864/10000 közös tulajdoni hányad levonása után fennmaradó 4671/10000 tulajdoni illetőség az alperesre kedvezőbb 65%-35% szerint oszlik meg a felek között.

[291] A 4671/10000 rész 35%-a – az egészhez viszonyított 16348/100000 rész – a felperest, míg a 70 %-a – az egészhez viszonyított 30362/100000 tulajdoni hányada – az alperest illeti.

[292] A közös vagyonhoz tartozó 5535/10000 tulajdoni illetőségből összesen tehát a felperesre 20668/100000 (azaz 16348/100000 + 4320/100000) tulajdoni illetőség, míg az alperesre 34682/100000 (azaz 30362/100000 + 4320/100000) rész esik.

[293] A fenti tulajdoni arányokat az ingatlan jelenlegi 59.300.000,- Ft-os forgalmi értékére vetítve a teljes ingatlanból a felperest 20668/100000 rész után 12.256.124,- Ft, míg az alperest (a közösből neki jutó 34682/100000 hányad, illetve a 4465/10000 arányú különvagyonra összeszámításával) 79332/100000 tulajdoni rész után 47.043.876,- Ft illeti meg.

[294] Az ítéltábla kitér arra, hogy a felperes által indítványozott, a utcanév1 utcai ingatlan forgalmi értékének aktualizálására irányuló, és a másodfokú eljárás során lefolytatandó szakértői bizonyítás szükségtelen.

[295] Az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt, viszonylag rövid időszakban – a nem jelentős időmúláson kívül - olyan igazolt körülményváltozásra, amely a forgalmi értékre kihatással lehetett volna, és - a 2022. március 28-án kelt szakvéleményben jelzett un.180 napos érvényességi időt alig meghaladva - az ismételt aktualizálást indokoltá tette volna, a felperes maga sem hivatkozott.

[296] A vagyonleltárba 2. tétel alatt beállított helyrajzi szám5-ú erdő felperes tulajdonába adása azért nem indokolt, mert a közös vagyon megosztás ezen módja felel meg leginkább a közös vagyon – elsődlegesen - természetben történő megosztása elvének.

[297] Amennyiben a helység⁴ⁱ ingatlan az alperes tulajdonában marad, úgy a peres felek jutóját az általuk birtokban tartott vagyontárgyak lényegében fedezik, a különbözet a megosztandó vagyonhoz képest elenyésző mértékű pénzbeli értékkiegyenlítéssel kompenzálható.

[298] A felperes alaptalanul kifogásolja 3.tételszám alatti, helység²ⁱ telek – a cseresznyefa-ültetvényre tekintettel - 6.160.000.- forintban meghatározott elszámolási értékét, és e körben az általa indítványozott további szakértői bizonyítás lefolytatásának mellőzését.

[299] A fák mérete, kora, értéke a szakkonzulens bevonásával a szakértői véleményben megállapítást nyert (P.20.274/2020/45. 65. szakvélemény).

[300] A telek értékesítése és a fák kivágása miatt azonban nincs lehetőség sem a fák korábbiakban már vizsgált paraméterei pontosabb meghatározására (méret, darabszám), sem pedig a felperes által felvetett egyéb szempontok (pl. átültethetőség) vizsgálatára.

[301] Ezen jellemzők bizonyítottságának elmulasztása a felperes azon magatartásával áll okozati összefüggésben, hogy a felperes a per időtartama alatt az elszámolás tárgyát képező ingatlant értékesítette.

[302] Arra helytállóan hivatkozik a felperes, hogy a szakértő által kimunkált ültetvény érték nem realizálódik kétséget kizáróan az ingatlan forgalmi értékében.

[303] Az alperes azonban - a telek 2.100.000 forintos forgalmi értékén túl - ezen ültetvényérték elszámolására azon az alapon tarthat igényt, hogy a telket a felperes az alperes hozzájárulása nélkül, olyan módon értékesítette, hogy nem realizálta az élettársi közös vagyonuk részét képező ültetvény értéket, és ezen magatartásával azt is megghiúsította, hogy az alperes értékesíthesse azt (kártérítési jogalap).

[304] Az elszámolás jogalapjának a fentiek szerinti pontosítása (azaz magasabb forgalmi értéken való elszámolás helyett kártérítési jogalap) az elszámolásösszepszerűségére kihatással nincs.

[305] Tehát a felperes a beszedni elmulasztott haszon (ültetvényérték) alperesre eső részével elszámolni tartozik.

[306] A 4. tételszámú, utcanév² utcai ingatlanhányad forgalmi értékét a felek - a 2013. szeptemberi szakértői vélemény ismeretében – 3.000.000. forintban fogadták el.

[307] Az elsőfokú eljárásban korábban tett egyező nyilatkozatukra tekintettel az ingatlan forgalmi értékének szakértői bizonyítása szükségtelen volt.

[308] Ebből következően a felperes késedelmesen, 2022. május 9-i összefoglaló iratában (P.20.274/2020/81.) előterjesztett indítványa nem a forgalmi érték aktualizálását, hanem új

tárgyú, teljes körű ingatlanforgalmi szakértői bizonyítás lefolytatását feltételezné. Ennek feltételei azonban - az elsőfokú bíróság által kifejtett helyes indokokból (elsőfokú ítélet [136]) - nem álltak fenn.

[309] Egyetértett az ítéltábla azzal, hogy a törvényszék - ingatlanforgalmi értékek aktualizálásával kapcsolatos - P.20.274/2020/66. számú végzése nem ezen ingatlanra vonatkozott, ámde ebből a felhívásból, és a mellékelten megküldött P.20.274/2020/65. számú szakértői vélemény tartalmából a felek számára már 2021. decemberében megismerhető volt a szakértőnek az ingatlanpiaci változásokkal kapcsolatos álláspontja, ennek tükrében pedig valamennyi ingatlanuk forgalmi értékével kapcsolatos álláspontjukat felülvizsgálhatták.

[310] A utcanév1 utcai ingatlant érintően erre megfelelő határidőben indítványt is tettek.

[311] A fentiek alapján a felperes által a utcanév2 utcai ingatlannal kapcsolatosan, 2022. május 10-én, az rPp. 3. § (3) bekezdés utolsó mondatába ütköző módon indítványozott szakértői bizonyítás iránti indítványt az elsőfokú bíróság alappal mellőzte.

[312] A felperes késedelmesen előterjesztett bizonyítási indítványának fogatosítására a másodfokú eljárásban sincs lehetőség, figyelemmel arra is, hogy a felperes az elsőfokú ítélet meghozatalát követő időszakra vonatkozóan sem tett olyan konkrét és igazolható tényállítást, és nem hivatkozott olyan körülményre sem, amely az ingatlant érintően teljeskörű szakértői bizonyítás lefolytatását indokolta tenné.

[313] A felperesnek a cég1 Kft.1-vel (5. tétel) kapcsolatosan előterjesztett igényét érintően a perben nem volt vitatható, hogy a vagyonszaporulat megszüntetésének idején a társaság már nem létezett, értéket nem képviselt, ezért az üzletrészek közös vagyonszaporulatként a vagyonszaporulatba nem állíthatók be.

[314] A felek közt az sem volt vitatott, hogy a közös vagyonszaporulat tartozó vagyontárgyakban kizárólag az egyik fél által okozott kár megtérítése iránti igény – annak megalapozottsága esetén - a közös vagyonszaporulat megosztása során elszámolható.

[315] A felperes a – többször módosított (P.20.274/2020/81.) - kártérítési igényét 2.938.500 forint összegben két ténybeli alapon terjesztette elő: egyrészt arra hivatkozott, hogy az üzletrészesnek értéke csökkent, majd üzletrésze megsemmisült, mert az alperes, mint ügyvezető együttműködésének hiányában (a beszámoló elfogadása, és törzstőke emelés elmaradása) a cég törvényes működése ellehetetlenült, ami a cég megszűnéséhez vezetett.

[316] A fentieken túl azonban a felperes arra is hivatkozott, hogy az ügyvezető alperes - a társaság tulajdonában álló 6.330.000,- Ft értékű vagyontárgyak taggyűlési határozat nélküli és áron aluli (mindössze 403.000,- Ft vételár ellenében való) értékesítésével, indokolatlan leselejtezésével - 5.877.000,- Ft-tal a cég vagyonszaporulatát csökkentette, ezzel a céget kiürítette, ami azt eredményezte, hogy a társaság elvesztette vagyonszaporulatát. Erre alapítva kérte a vagyonszaporulat felének, 2.938.500,- Ft-nak a megfizetésére kötelezni az alperest.

[317] A kérelmét ezen utóbbi tényalapra és jogi levezetésre alapítva tartotta fenn a fellebbezésében.

[318] Az ítéltábla rámutat arra, hogy a fenti tényalapra helyezett – a fellebbezésben a fentiek szerint fenntartott - felperesi kérelem a felperes által a cég alperesnek felróható vagyonsökkenésére alapított kártérítési igénynek minősül.

[319] Az ítéltábla kiemeli, hogy a Kft-vel kapcsolatos kártérítési igény megítélése tekintetében nem hagyható figyelmen kívül, hogy a jelen perben a felperes maga is a társaság tagja volt, nem az egyik élettárs nevén nyilvántartott, - az élettársi vagyon megítélése szempontjából - közös üzletrésszel, hanem a társaságból fele-fele arányú üzletrésszel, elkülönülten rendelkeztek a felek.

[320] A felperes fenti tényalapon előterjesztett kártérítési igénye elbírálása során kiemelt jelentősége van annak, hogy a felek gazdasági társaságának, mint elkülönült jogi személyiséggel rendelkező jogalannak a vagyona (azaz az áron alul értékesített vagyontárgyak) nem azonosíthatóak az élettársak, mint természetes személyek vagyonával.

[321] A felperes által az alperes terhére rótt, valamennyi károkozó magatartás az alperes ügyvezetői minőségében kifejtett tevékenységét sérelmezte (taggyűlés összehívás, beszámoló elfogadása, törzstőkeemelés elmaradása, vagyontárgyak áron aluli értékesítése, selejtezése, a társaság érdekeivel ellentétes gazdasági döntések), azaz az alperes ügyvezetői kötelezettségeinek megszegését állította, amelynek következményeként – feltételezve ezen állítások bizonyítottságát - elsődlegesen a társaság, mint elkülönült jogalany vagyona csökkent.

[322] A társaság vagyonsökkenése nyilvánvalóan – de nem feltétlenül azonos mértékben, és nem egyenes arányban – összefüggést mutat mind az üzletrész értékével, mind a társaság jogutód nélküli megszűnése esetén felosztható vagyon mértékével/hiányával.

[323] Az ítéltábla álláspontja szerint az élettársak vagyoni viszonyaira és azok rendezésére – ilyen tartalmú utaló jogszabályi rendelkezés hiányában - nem a Csjt. házastársi vagyoni jogi rendelkezései, hanem a Ptk. 578/G. §. mellett, a Ptk. közös tulajdonra vonatkozó szabályai az alkalmazandók. Ezen túlmenően a Csjt. 30. § (1) bekezdés szerinti, a közös vagyon tárgyairól a házastárs hozzájárulása hiányában való rendelkezés tilalma analóg alkalmazása a jelen tényállásra - és az alperes károkozóként megjelölt magatartására - azért sem alkalmazható, mivel az alperes nem az élettársi közös vagyonról rendelkezett önállóan, az élettársa hozzájárulása nélkül, hanem ügyvezetőként rendelkezett az társaság vagyonáról.

[324] A fentiek miatt az alperesi ügyvezető felperes által sérelmezett magatartására – mind a taggyűlés összehívása, a beszámoló elfogadás, törzstőke emelés hiánya, mind a társaság vagyontárgyainak értékesítése, azaz az ügyvezetői kötelezettségek megszegése tekintetében - a Ptk. vezető tisztségviselők kártérítési felelősségére vonatkozó rendelkezései, mint speciális szabályok az irányadók.

[325] Az ügyvezető által a társasági vagyonban okozott kárért fennálló kártérítési felelősséget maga a társaság, annak megszűnése esetén pedig – törvényi engedmény folytán – a Ptk 3:117 § (3) bekezdése értelmében a tag (jelen esetben a felperes) érvényesítheti.

[326] A felhívott rendelkezés kimondja, hogy a gazdasági társaság jogutód nélküli megszűnése után a társaság vezető tisztségviselővel szembeni kártérítési igényt – a társaság nyilvántartásból való törlésétől számított egy éves jogvesztő határidőn belül – a törlés időpontjában tagsági jogviszonyban állók érvényesíthetik.

[327] A felperes a Ptk. 3:117. § (3) bekezdésében foglaltak szerint kártérítési igényét a cég megszüntetését megelőzően előterjesztette – noha ekkor még az idézett jogszabályi rendelkezés szerint aktív perbeli legitimációja nem állt fenn –, azonban a cég megszűnésével az eredetileg megjelölt jogcímnek megfelelően az alperessel szemben a felperes igényérvényesítési lehetősége megnyílt.

[328] A felhívott törvényi rendelkezés (3) bekezdés második mondata értelmében a tag a kártérítési igényt a társaság megszűnésekor felosztott vagyonból őt megillető rész arányában érvényesítheti.

[329] Ebből pedig az következik, hogy igényérvényesítésnek csak a likvidációs vagyon fennmaradása esetén van helye (Török Tamás: Felelősség a társasági jogban, HVG Orac Lap és Könyvkiadó Kft. 2007., 317. oldal 3. bekezdés).

[330] A felek másodfokú tárgyaláson tett egybehangzó nyilatkozata értelmében megállapítható, hogy a cég megszűnése után felosztható vagyon nem maradt, ezért az ítéltábla a fellebbezési kérelem tartalmi korlátai között eljárva megállapította, hogy likvidációs vagyon hiányában a felperes - a Ptk. 3:117. § (3) bekezdése alapján érvényesíthető - kártérítési igénye nem alapos.

[331] A cég – a feleknek a törvényszék által helytálló mérlegeléssel megállapított egyenlő arányú felróható magatartása következtében való - megszűnése miatt az üzletrészek a vagyonleltárba nem állíthatók be, helyébe lépő érték nincs, a felperes kártérítési igénye pedig a kifejtettek szerint alaptalan.

[332] Ezért az ítéltábla – a csatlakozó fellebbezésben foglaltaknak megfelelően – a fenti indokok miatt a helység2 Háziorvos Kft-vel kapcsolatosan – szemben az elsőfokú ítélet [150] és [189] bekezdésében foglaltakkal - mellőzte a felperes javára a 2.000.000 forint elszámolását.

[333] A 26. tételszámú 11.000.000.- forint megtakarítás elszámolása körében az elsőfokú bíróság az általa felhívott, részletesen elemzett peradatokat okszerűen mérlegelte, különös tekintettel a felperesnek az eljárás során változó nyilatkozataira, és azoknak az édesanyja tanúvallomásával való ellentmondásaira (elsőfokú ítélet [169]-[183]).

[334] Itt utal arra az ítéltábla, hogy alaptalan a felperesi fellebbezés azon hivatkozása, mely szerint a készpénzvagyon életközösség időpontjában való meglétével kapcsolatosan az elsőfokú bíróság tévesen idézte a nyilatkozatát. A felperes által kifogásolt mondat ugyanis megfelel a P20.274/2020/26. számú jegyzőkönyv 7. oldalán rögzített nyilatkozatának.

[335] A felek és a tanúk e körben tett nyilatkozatainak - a fellebbezésben, valamint a csatlakozó fellebbezésben megvilágított - további ellentmondásai éppen az elsőfokú bíróság azon logikus, és okszerű mérlegelését támasztják alá, hogy a tanútól visszakapott 15.000.000,- Ft részét képező, - neki korábban devizában átadott 20.000,- dollárnak megfelelő - kb. 4.000.000,- Ft-on felüli összeg (11.000.000,- Ft) tekintetében a felperes a különvagyon hivatkozását nem tudta bizonyítani.

[336] A törvényszék ezen okszerű következtetésének felülmérlegelése nem indokolt, ezért az ítéltábla sem a felperes fellebbezésében, sem pedig az alperes csatlakozó fellebbezésben foglaltakat nem ítélte megalapozottnak.

[337] A felperes alaptalanul kifogásolta, hogy a törvényszék elmulasztott rendelkezni az Aranyzárnny megjelölésű biztosításokról (8., 10., 11. tétel).

[338] Helytállóan mutatott rá az alperes a fellebbezési ellenkérelmében, hogy az elsőfokú bíróság a 11. tételt 467.213 forint értékben a felperes tulajdonába adta. A 8. és 10. tétel alatt vagyonleltárba vett biztosítások tulajdonba adását pedig azért mellőzte, mert a biztosítási szerződések megszűntek, így - helyesen - az életközösség megszakadása időpontjában a részleges visszavásárlás során a biztosító által fizetett értéken számolta el azokat (elsőfokú ítélet [38], [53], [192] és [192] bekezdés).

[339] Az ítéltábla – a felperes fellebbezésében foglaltakkal szemben - egyetértett az elsőfokú bíróság 1/2022. (V.30) PK véleményre hivatkozással kifejtett azon álláspontjával, miszerint a közös vagyon teljeskörű elszámolása körében nincs szükség viszontkeresetre (elsőfokú ítélet [194]). Az alperes nem érvényesített a felek Ptk. 578/G. § (1) bekezdése szerinti gazdasági kapcsolatának felszámolásán túlmutató igényt.

[340] A fentieket összegezve - az 5. tétel alatti helység2 Házi orvos Kft-vel kapcsolatos kártérítési igény elutasítása, illetve a szerzési arányok módosítása a vagyonleltár és az ítélet [189] – [195] bekezdésében levezetett elszámolás módosulását eredményezi az alábbiak szerint:

[341] A felek élettársi közös vagyona – a kft. vagyonleltárból történő mellőzésére tekintettel – összesen 67.171.560,- Ft.

[342] A utcanév1 utcai ingatlan után a felperest 12.256.124,- Ft, míg az alperest 20.566.426,- Ft illeti. A további tételek együttes értéke 34.349.010,- Ft, amelynek 35 %-a (12.022.154,- Ft) a felperest, míg annak 65 %-a (22.326.856,- Ft) az alperest illeti.

[343] A felperes jutója tehát összesen 24.278.278,- Ft (12.256.124,- Ft + 12.022.154,- Ft), az alperes jutója pedig összesen 42.893.285,- Ft (20.566.426,- Ft + 22.326.856,- Ft).

[344] A felperes birtokában maradt 24.294.665,- Ft értékű közös vagyon azzal, hogy az ítéltábla – egyetértve az elsőfokú bírósággal - a 2. tétel alatti ingatlant az alperes tulajdonába adva számolta el.

[345] A felperes 16.387,- Ft-tal a jutójánál nagyobb összeghez jutott, ezért az alperest ilyen összegben értékkiegyenlítés illeti meg.

[346] A szerzési arány módosulására és az ítélelhozataltól eltelt időre tekintettel a felperes javára elszámolandó bérleti díj összege is változik. Az alperes a 8.400,- Ft/hó helyett 9.800,- Ft/hó összeggel számolva a 22 hónapra összesen 215.600,- Ft bérleti díj felperes részére való megfizetésére köteles.

[347] Az ítéltábla a felperes által az alperesnek fizetendő 16.387.- forint értékkülönbözetet az alperesnek a biztosításokra tekintettel járó 325.319,- Ft-tal növelte, és levonta belőle az alperes által felperesnek fizetendő 215.600,- Ft bérleti díj összegét.

[348] A fentiek összeszámításával a felperes összesen 126.106,- Ft értékkiegyenlítés alperes javára való megfizetésére köteles.

[349] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp. 253. § (2) bekezdése alapján - a rendelkező részben foglaltak szerint – részben megváltoztatta.

[350] A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése is kis részben vezettek eredményre, erre tekintettel az ítéltábla az első- és másodfokú perköltség viseléséről az rPp. 81. § (1) bekezdése alapján - az alábbiak figyelembevételével - döntött.

[351] Az elsőfokú bíróság perköltségviselésre vonatkozó rendelkezései alappal kifogásolhatók, a felperes ezzel kapcsolatos érvelése helytálló. A perköltség viselésének meghatározása során az ítéltábla részben a felperes által kifejtettek, a részben a megváltozott pernyertesség- pervesztességi arányra figyelemmel módosította a perköltségre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezéseket.

[352] A 38.222.753 forint pertárgyértékű elsőfokú eljárásban a felperes keresete – a közös vagyonból rá jutó rész, azaz – 24.278.278 forint erejéig vezetett eredményre. Figyelemmel azonban a felperes által a vagyoneleltárból eredménytelenül mellőzni kért tételekre, valamint értékelve azt, hogy a vagyonegosztás mindkét fél érdekében állt, ezért az ítéltábla a felek pernyertességi-pervesztességi arányát az elsőfokú eljárásban 50-50 %-ban állapította meg.

[353] Ennek alapján a feljegyzett, elsőfokú 1.500.000 forint összegű eljárási illetéket a felek 50-50 %-ban kötelesek megfizetni az állam javára. A perben felmerült és a felek által közel fele-fele arányban előlegezett 483.889 forint összegű szakértői díjat a felek az általuk

megelőlegezett összeg erejéig viselni kötelesek. Ugyancsak maguk kötelesek viselni az elsőfokú eljárásban való jogi képviseletükkel felmerült költségeiket.

[354] A másodfokú eljárásban a felperesi fellebbezés pertárgyértéke az általa igényelt és az elsőfokú ítéletben megállapított jutóérték különbözete, azaz 10.268.252 forint (33.444.424 forint – 23.176.172 forint). Ehhez képest a felperes fellebbezése 1.102.106 forint, azaz 10,7 % mértékig vezetett eredményre.

[355] A felperesi fellebbezésre tekintettel felmerült 821.500 forint feljegyzett fellebbezési illetékből a felperes a 10,7 %-os pernyertességére tekintettel 733.500.- forintot, míg az alperes 88.000.- forintot köteles megfizetni az államnak.

[356] Az alperes csatlakozó fellebbezésének pertárgyértéke 4.800.000 forint volt, a csatlakozó fellebbezés 2.000.000 forint erejéig, 42 %-ban lett eredményes.

[357] Az alperes által - tévesen - a csatlakozó fellebbezésére 8 % mértékben, 384.000. forint összegben lerótt fellebbezési illetékből 192.000.- forint visszaigénylésére az ítéltábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 80.§. (1) bekezdés f) pontja alapján feljogosította az alperest.

[358] A lerótt 192.000.- forint csatlakozó fellebbezési illetékből a felperes - a 42 % pervesztességi arányára tekintettel – 80.000.- forintot köteles megtéríteni az alperes részére.

[359] Az ítéltábla a felperest – a csatolt megbízási szerződés alapján érvényesített – 500.000.- forintból, és az alperes által a 32/2003. (VIII.22) IM rendelet alapján igényelt összegből kiindulva, a fellebbezésre és a csatlakozó fellebbezésre is tekintettel meghatározott pernyertességi-pervesztességi arányok alapulvételével – az Áfát is magába foglalóan - összesen 200.000,- Ft összegű ügyvédi munkadíjból álló további másodfokú perköltség alperes javára való megfizetésére kötelezte.

Győr, 2022. december 1.

Dr. Maurer Ádám sk.
sk.

Dr. Sarmon Hedvig sk.

Dr. Mészáros Zsolt

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró